

avui

s.i.c.

11 PENES DE MORT

30 setembre 75

preu: 15 ptes

[34]

ULTIMA HORA (26 set. vespre): 5 penes de mort confirmades (Jon Pa
redes "Txiki", Otaegi -ambdós d'ETA-, Baena Alonso, +
García Sanz i Sánchez Bravo -del FRAP.)
6 indultats pel dictador: Garmendia (ETA), Blanco Chi
vite, Fernández Tovar, Cañaveras, María Dasca i Con-
cención Tristán, tots ells del FRAP.

Enquesta "AVUI" 1ª part

"EL CONSELL de
CATALUNYA"

El REAGRUPAMENT i
les CONVERGENCIES
es consoliden.

sumari

- + PAGINA 2:
 - Presentació
- + 11 SETEMBRE 1975:
 - L'Assemblea de Catalunya convoca
 - Dues manifestacions
 - Altres accions per tot Catalunya
 - Crides
- + INFORMACIO GENERAL:
 - ¿Terrorismo? ¿Antiterrorismo?: Democracia!
 - Cronologia mes d'agost
 - Crònica política de la U.C.E.
 - L'assassinat d'un policia
- + ENQUESTA "AVUI"-S.I.C.
 - Contesten : No Alineats, P.S.A.N., F.N.C.,
Reagrupament Socialisme-Democràtic
- + PRENSA DEMOCRÀTICA:
 - La Terra
 - Estrella Roja
 - Ara
 - Avant!
- + L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA
 - El Reagrupament i les Convergències es con-
soliden
- + PAIS VALENCIA
 - Declaració del Consell Democràtic del País
Valencià
- + ESPANYA
 - Documents sobre els militars detinguts
 - Declaració de la "Plataforma"
- + LLIBRES
 - Les Terceres vies a Europa

11 SETEMBRE 1975 Document:

Diada Nacional de "Plataforma de Convegència
Catalunya Democràtica"

*

CRONOLOGIA CATALANA D'AGOST

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Amb aquest número de setembre que teniu a les vostres mans, l'"AVUI"-S.I.C. torna a posar-se en marxa. I això es produeix en uns moments en els que la necessitat d'un servei com el S.I.C. s'ha fet més evident que uns mesos enrera. En efecte, les dues armes que li queden a la Dictadura són ben paleses: d'una banda la repressió (en dos mesos portem uns 200 detinguts i 11 de penes de mort demandades) i l'ocultament de la realitat mitjançant la censura, el segrestament de periòdics i revistes, etc. Hom diria que estem tornant als principis del règim, als anys 40, ara que sembla definitiva l'actual crisi del franquisme.

Es per això, que des d'aquestes pàgines volem remarcar que l'"AVUI"-S.I.C. mirarà de seguir en la seva mateixa línia informativa, és a dir, fornint una informació el més àmplia possible, i a l'ensens de caire democràtic i català. I ho diem tenint darrera gairebé quatre anys d'actuació continuada.

PRESENTACIÓ

El que acabem de dir no treu, però, que desitgem a d'altres instàncies informatives (API, Quinzena Informativa...) el màxim d'èxit i d'eficàcia en els seus treballs, ja que en definitiva complementen la tasca de l'"AVUI".

o o o

El present número recull, en primer terme, les accions dutes a terme amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, és a dir de l'11 de Setembre. A l'efecte, hem procurat fer un substancial resum de tot el que s'ha esdevingut: crides, manifestacions, pintades, penjades de banderes... En aquesta ocasió, però, hem de remarcar que, ultra el segon aniversari del cop d'estat feixista a Xile, la Jornada de l'11 ha coincidit amb les diades de l'11 i 12 a Euzkadi, per tal de salvar la vida a Garmendia i Otazgi. En aquest sentit s'han manifestat tant lassemblea de Catalunya com les restants forces polítiques de Catalunya.

Dins d'aquest marc que acabem d'esmentar, no podem deixar de dir les detencions hagudes aquests mesos d'agost i setembre a Barcelona de suposats militans d'ETA. La segona engaxada ha impressionat el públic barceloní, atès que es registraren espectaculars tiroteigs a Tres Torres, a St Andreu i àdhuc -si fem cas a alguns rumors- a l'aeroport. Dissentim, però, el balanç compta amb un mort.

A continuació, dins de l'apartat d'"Informació General", comencem per reproduir un article de Miquel Roca i Junyent -"Terrorismo? + Antiterrorismo? Democràcia", el qual motivà el segrestament del setmanari "DESTINO", essent el primer periòdic que sofrí les conseqüències del ja conegut "Secreto-Ley".

Tot seguit parlem del gran nombre de detencions que s'estant produint d'un temps ençà, i també opuntem el que es pot esdevenir en un proper Consell de Guerra contra gent acusada de pertànyer a l'O.L.L.A. Finalment, cloem aquesta secció tractant sobre l'assassinat d'un policia armada recentment hagut a Barcelona.

o o o

Tal i com anunciàvem en el número del mes de juliol, aquí inserim la primera part de l'Enquesta S.I.C. sobre l'AdeC, la "Plataforma", la "Junta" i el "CONSELL DE CATALUNYA". Amb aquest qüestionari hem cregut contribuir al debat de clarificació política que s'està produint actualment al si de la lluita unitària de Catalunya.

o o o

Quant a la nostra tradicional secció "Prensa Democràtica", hi presentem les darreres publicacions clandestines en català que han sortit. En primer lloc, La Terra, revista unitària del moviment camperol català "Unió de Pagesos", la qual reforça un aspecte de la premsa lliure fins ara poc tractat, ja que només comptàvem amb La Veu del Camp Català, inspirada pel PSUC. També ens fem ressò de les publicacions catalanes de dues organitzacions espanyoles que treballen a Catalunya: Estrella Roja de l'OCEBR, suara en català i Avant! la nova publicació del Comitè Nacional de Catalunya del PTE. El fet que aquests grups editin premsa en català pot significar un pas endavant pel que fa a la normalització general de la nostra llengua en tots els camps de la vida pública. També ens hem fet ressò del número extraordinari d'Ara, l'òrgan central del FNC, atès que consta de 60 pàgines.

o o o

L'aportat "L'Associació Democràtica" hem fet un informe sobre l'estat actual del "Reagrupament" i d'ambdues "Convergències" (Socialista i Democràtica).

o o o

Del País Valencià reproduïm la Declaració del "Consell + del País Valencià", nou organisme democràtic i valencianista. D'altra banda, tornem a parlar de fets produïts a Espanya: transcribim dos documents atribuïts als militars descontents, i també reproduïm els punts de la instància unitària "Plataforma de Convergència Democràtica", tot remarquant que ja d'entrada reconeixen el fet plurinacional de l'Estat espanyol.

II SETEMBRE 1975

Diada Nacional de Catalunya

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA convoca a una manifestació unitària

Per primera vegada d'enguany de la seva creació el 7 de novembre 1971, L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA convoca el poble de Catalunya a una manifestació popular, a l'entorn que n'organitzava una altra d'"enquadrada" on la qual hi havien de prendre part totes les forces, grups, organismes... presents al si de l'Assemblea. Aquesta última convocatòria així d'una reunió de partits.

A continuació ens plau reproduir el text de la Crida de l'Adel per l'11 de Setembre:

"Enguany, l'11 de Setembre, diada nacional de Catalunya, coincideix amb una situació política especialment greu. La dictadura ha implantat un Estat d'Excepció -que anomena cínicament "Llei antiterrorista"- amb la pretensió d'aturar la marxa decidida del nostre poble cap a la llibertat i de poder assassinar impunement els patriotes + revolucionaris bascos Garmendia i Otaegi.

Cal donar una resposta decidida al Règim, salvar la vida dels companys bascos! Prou penes de mort! Fora el decret terrorista!

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA us crida a desenvolupar una gran campanya contra la repressió, per les llibertats polítiques i nacionals. A transformar l'11 de setembre en una gran diada de lluita per aturar la mà del botxí. Aturs, manifestacions, actes, recollides de firmes, preses de posicions arreu de Catalunya.

A les 8 del vespre L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA convoca tot el poble a una gran concentració pacífica a la Plaça de Catalunya+ de Barcelona.

- Tots amb Garmendia i Otaegi, contra el decret.
- 11 de Setembre, a les 8 del vespre, a la Plaça de Catalunya.

Secretariat de la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.
Setembre 1975."

les dues manifestacions - les dues manifes-

Ja abans de les 8 del vespre, la contri-Plaça de Catalunya era tot l'entorn ocupada per forces de la policia armada amb metretalles i armament especial anti-disturbis. (També s'observà intensa vigilància a les Rambles, Arc del Triomf, Ronda de St Pere i Sirona -on hi havia el monument a Rafael de Casanova-, Pl. Urquidiana, Pl. Universitat, Ronda St Antoni i Pl. Lesseps.)

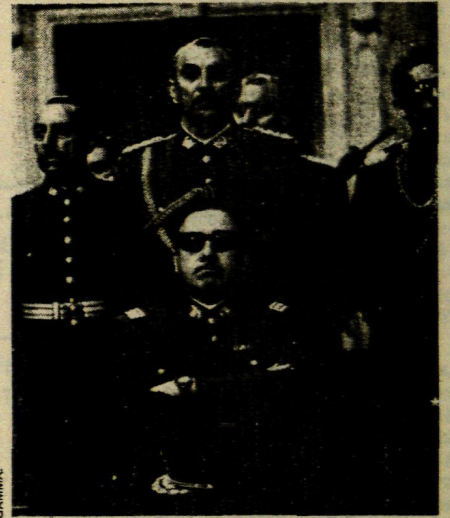
Es calcula en 4 o 5 mil el nombre de persones que circulaven tot fent la volta a la Plaça. En tot moment es mantingué una actitud pacífica. La policia, en més d'una ocasió, quan es concentrava gent per raó de senyals, o davant del "Corte Inglés" i cinema "Cataluña", la feia circular sense violències.

o o o

Quant a la manifestació enquadrada, tingué lloc a les 9 del vespre, a la cruïlla d'Aribau/Trovaça, en direcció a la Diagonal. En aquesta ocasió, el nombre de manifestants pot avaluar-se entre 1.500 i 2.000. S'observava la presència de desenes de banderes catalanes -amb i sense estel-, així com nombroses pancartes, majoritàriament amb els lemes "11 de Setembre, Diada Nacional de Catalunya, Salvem Garmendia i Otaegi, Catalunya amb Euzkadi". Al llarg de la manifestació, la qual es perllongà durant uns 10 minuts, s'escampà una impressionant massa d'octavetes, signades per l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i organitzacions polítiques tals com: "FUC", "PSAN", "PTE", "OCEBR", etc.

A remarcar que gent del PTE, PSUC i OCEBR cridaven en castellà i sovint lemes que tenien poc a veure amb la nostra Diada na-

A XILE, UN 11 DE SETEMBRE DE 1975...

GAMMA.

"ESTAREMOS AQUI UNA GENERACION".

cional Reivindicativa. En ésser importants + contingents, assoliren en més d'una ocasió + de tapar els crits i consignes catalans de + les altres organitzacions.

No es registraren incidents, ni tampoc de funcions. Als dos o tres minuts de la dissort de la manifestació, arribaren al lloc dels fets dos o tres autocars, sis o set jeeps de "grisos", així com varis CGI, els quals recolliren pancartes, banderes i papers.

ALTRES ACCIONS PER TOT CATALUNYA - ALTRES ACCIONS PER TOT CATALUNYA - ALTRES ACCIONS P

Manifestació al Barri de Gràcia: El mateix dia 11, a dos quarts de nou del vespre, un comando d'una dotzena de persones aconseguí de tallar el trànsit a Major de Gràcia/Carolines. A continuació, penjaren una gran pancarta amb el següent text: "11 de Setem-

(De Lluita Nº 51, del PSAN)

11 DE SETEMBRE 1975

bre, Dia de Lluita per uns Països Catalans independents i socialistes. Front Nacional de Catalunya.", junt amb una immensa bandera catalana + estelada. Al mateix temps, hom col·locà el bell mig del carrer una bandera + espanyola i un tricorni, les quals coses foren regadis amb benzina i cremades. Igualment foren + escampades molts octavetes amb textos al·lusius a la diada de l'11 de Setembre.

No hi hagué detenci-
ons ni cap altre incident a remarcar.

Pintades: A Barcelona, aparegueren bastantes pintades a gairebé tots els barris + barcelonins, en especial a Gràcia, Sants, Sagrada Família, Horta, Eixample, Casc Antic i d'altres.

Les pintades eren signades per Front Nacional de Catalunya i també per PTE i Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN).

De les primeres, amb les quatre barres i l'estel, hem vist lemes tals com: "11 de Setembre, Països Catalans Independència i Socialisme" i "Penes de mort, NO!, Salvem Garramendia i Otaegi!, Prou feixisme! El Franquisme és terrorisme! Poder Popular Català!".

A Comarques, destacaren una altra vegada les del FNC. Tenim notícies de l'Alt Camp, + Anoia, Baix Camp, Conca de Barberà, Les Garrigues, Noya, La Noya, Pallars Jussà, Priorat, Ribera d'Ebre, Segarra, Segrià, Tarragonès, Urgell, etc., amb lemes semblants a les de Barcelona ciutat.

També foren pintats per FNC varis monuments: dels "caïdos" a l'hora d'Eure, Garcia i Lloà, del "Dia de la província" a Vinebre i de les "Flechas del Movimiento" a La Torre + de l'Espanyol.

Adhesius: Tant a Barcelona com a comarques es feren notar uns adhesius vernells de dos tipus: un amb el text com el que reproduïm en aquesta mateixa pàgina, i l'altre + amb les quatre barres i l'estel i la llegenda "Onze de Setembre, Diada de Lluita per uns Països Catalans Independents i Socialistes".

Híting a Montserrat: El diumenge 7 de setembre, al matí, fou penjada una immensa bandera estelada a Montserrat, al temps que per un megafon es llegia una proclama. També foren repartits fulls signats per "Bloc Socialista Revolucionari de Catalunya". La Guàrdia Civil -de paísà- procedí a la detenció + d'una persona presumptament implicada en la dita acció.

Manifestacions i Aturs: El mateix dia 11, al vespre, es produïren sengles manifestacions a l'entorn de Cornellà del Llobregat. Igualment, tindrà lloc a l'entorn de Cornellà del Llobregat.

per un Govern de Catalunya

amnistia llibertat estatut d'autonomia

11 de Setembre 1975

prou repressió
prou centralisme

ses del 3-ix Llobregat tingueren lloc nouells 11 diversos aturs similars de 5 a 15 minuts. També ens han arribat notícies d'aturs semblants a mitja dotzena de barcos de Barcelona.

CRIDES - CRIDES - CRIDES - CRIDES - CRIDES -
CRIDES - CRIDES - CRIDES - CRIDES - CRIDES -

A més a més de la ja esmentada de la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, tenim esment de crides semblants signades + per: Front Nacional de Catalunya, PSAN, PTE.

De la del FNC, s'hi diu: "Els catalans + ens hem d'autogovernar. Lluitem per la imposició d'un govern autònom català en el canvi cap a la independència i el socialisme dels Països Catalans". D'una al no de la mateixa organització: "Per les llibertats nacionals catalanes. Contra la pena de mort. Solidaritat amb els patriotes revolucionaris bascos + Garramendia i Otaegi. Contra el 'decreto-ley' antiterrorista".

Pel que fa al PTE, ultra la repartició de milers de les seves crides i també d'importantes pintades a Lleida, imprimí una crida + en la qual s'hi consigna una història de què significà l'11 de Setembre de 1714, així com amb el text del nostre Himne Nacional, "Els Segadors". La crida que hem vist duu la signatura del "Comitè de les Terres de Lleida + del PTE". D'ella reproduïm la part final de la història de l'11 de Setembre: "Especialment aquests darrers anys, després de la victòria feixista de 1939, Catalunya sofreix la més dura opressió nacional de tota la història i la negació absoluta de tota llibertat. Però avui, aquest Onze de Setembre de 1975, l'Assemblea de Catalunya, la Junta Democràtica de España / (sic en castellà a l'original) i les Assemblees Democràtiques de pobles i comarques, estan prenent a les seves mans la tasca d'unir totes les forces antifeixistes i posar-les en peu de combat contra la dictadura i pel reconeixement de tots els drets + nacionals dels quals el poble català des de l'Onze de Setembre de 1714 no ha deixat un sol moment de clonar i lluitar.

FORA EL FEIXISME!
LLIBERTAT DEMOCRÀTICA!
VISCÀ CATALUNYA LLIBRE!
VISCÀ L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!!

Per la seva banda, el Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, en el seu + portantveu Unitat Socialista, Nº 4, de l'11 de setembre 75, sota el títol de "11 DE SETEMBRE, PER LA LLIBERTAT", s'hi diu:

"Però l'11 de Setembre no és per a nosaltres solament la commemoració del sacrifici d'aquells catalans /del 1714/, és també, constatar la continuïtat d'un esforç per + recuperar la llibertat perduda. (...) Així, doncs, cada 11 de Setembre té per als catalans dos aspectes igualment importants. En primer lloc, és bo recordar que hem estat i som capagos del sacrifici de la pròpia vida per defensar la nostra personalitat nacional de poble lliure, i segonament observar + com malgrat circumstàncies adverses el poble ha continuat treballant amb persistència per la llibertat. (...) Aquesta llibertat + que dia a dia estem disputant a la Dictadura no solament és per a nosaltres, ho serà també per a altres terres germanes, doncs, no oblidem que valencians foren molts dels + que moriren l'11 de Setembre en les defenses barcelonines i mallorquines els qui amb els seus proveïments, feren possible resistir aquell llarg setge. Tots defensarem una mateixa llibertat i tots hem de recuperar + la."

Quan vagi a Perpinyà també passaré per la llibreria L'AS DE BASTOS, al 4 carrer St Mateu, i compraré llibres i publicacions catalanes prohibits a Catalunya. M'han dit que venen l'"AVUI" i moltes coses més.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

informació general

¿Terrorismo? ¿Antiterrorismo?: Democracia

El tema es difícil y además soy consciente de que puede ocasionarme más de un problema; no obstante, espero que compartan esta opinión un buen número de ciudadanos. Es más, cuando la representatividad no es más que el valor de una afirmación como ocurre en nuestro país, donde los representantes del pueblo lo son sobre todo porque dicen que lo son, espero que igualmente pueda mantener que estas palabras reflejen la opinión mayoritaria de un pueblo que comienza a estar atemorizado.

Sin rodeos: estoy en contra del Decreto Ley «antiterrorismo». Y ello es a causa de muy variables razones, la primera de las cuales de Derecho comparado. En la presentación del Decreto Ley el ministro de Información afirmó que las medidas que con el mismo se adoptaban venían a incorporar a nuestra legislación prácticas similares acordadas en otros países europeos para combatir el terrorismo. Con todos los respetos, espero que alguien demuestre en qué país de Europa, en circunstancias que no sean de Estado de excepción —que hace muchos años no se aplica en ninguno de estos países—, pueden practicarse registros sin mandamiento judicial y puede detenerse a presuntos delincuentes reteniéndolos por más de setenta y dos horas en los calabozos policiales. Y esta afirmación está hecha a conciencia: he repasado toda la legislación europea contra el terrorismo y nada de esto existe.

No hay, pues, justificación europea del Decreto Ley. Por otra parte, es difícil comprender por qué tanto empeño en emparentarnos con Europa cuando de antiterrorismo se trata, y no en cambio cuando se plantea el reconocimiento de las libertades democráticas. Quizá, y esto no debe olvidarse, la justificación moral del tratamiento excepcional del antiterrorismo en Europa está en la habitualidad del juego democrático.

La segunda de las razones fundamentales radica en la inseguridad jurídica. Se ha decretado un Estado de excepción durante dos años, cuyas medidas pueden ser aplicadas a todos los ciudadanos españoles. He dicho «pueden» y no «serán»; con ello acepto que esta excepcionalidad sólo se aplique en casos realmente excepcionales. Pero, ¿quién dictaminará la excepcionalidad? ¿Qué ocurrirá cuando un Tribunal de Justicia resuelva, a

posterior, que un caso concreto no era terrorismo? La privación de libertad se habrá ya consumado.

La inseguridad jurídica no puede ser el premio que se otorgue al terrorismo. Sólo una sociedad anclada sólidamente en el reconocimiento de los derechos subjetivos de la persona humana podrá combatir eficazmente las manifestaciones violentas de minorías marginadas. Por este camino de la progresiva limitación de los derechos fundamentales del individuo, podría alcanzarse la conclusión de que para solucionar el problema de los accidentes de circulación bastaría prohibir la circulación de los vehículos de motor. Y que conste que también hay terrorismo en las carreteras españolas.

En tercer lugar, quiérase o no, el Decreto Ley viene a ejercer una considerable presión sobre la evolución política del país. Estamos en un Estado de excepción, y este no es el clima propicio para facilitar la participación política de los españoles. Quiérase aceptar o no, el Estado de excepción atemoriza; y esto es lógico, porque en puridad está pensado para esto, para atemorizar. Y hoy los españoles no se sienten precisamente más seguros, sino más atemorizados; hacer política, participar políticamente, incorporar a la intensa actividad de un otoño que se presenta más difícil todavía que este verano, teniendo encima la espada de Damocles —léase Estado de excepción—; es una tarea ingrata que a más de uno le va a costar un disgusto.

También aquí se lanza un reto: ¿quién puede señalar un sólo país europeo que en un momento de evolución política, de procesos electorales en vista —síndicales y procuradores en Cortes—, los haya enmarcado con una excepcionalidad como la que el Decreto Ley consagra? En Grecia no han precisado de nada de todo esto para hacer justicia a los coroneles que usurparon el poder; Karamanlis ganó las elecciones sin alterar el «habeas corpus» de los ciudadanos. Y que conste, que los coroneles —nadie lo pone en duda— también eran terroristas.

Y no sería justo decir todo cuanto queda expuesto hasta el momento, sino manifestar además mi plena repulsa a las manifestaciones de indiscriminada violencia que han precedido a la promulgación del Decreto Ley. Y aquí el tema es todavía más delicado, pero no deja de ser menos cierto

que el cambio democrático que se patrocina desde muy diversos sectores del país, se apoya en una estrategia que explícitamente ha renunciado y consiguientemente condenado el uso de la violencia. La oposición democrática española ha sustentado y tiene que seguir sustentando que su política se dirige precisamente a que sólo la democracia puede garantizar un futuro en paz para nuestro país.

Y esta imagen de capacidad de sustituir un orden totalitario por un orden democrático, es ajena a la violencia que todos conocemos y deploremos. Es más, ni la revolución como ideal podría justificarla: ningún Tribunal Popular Revolucionario hubiera condenado a muerte al policía armada que prestaba servicio en las oficinas madrileñas de Iberia. Una y tantas veces como sea necesario recordaremos que la violencia sólo es adjetivable de revolucionaria cuando se constituye en avanzadilla o vanguardia de un pueblo en lucha revolucionaria. Y éste no es el caso español.

Hoy las coordinadas de nuestro esfuerzo pasan por la lucha unitaria por las libertades democráticas. Y en esta línea tanto la entorpecen la violencia como el Decreto Ley antiterrorista. La primera porque no sirve al pueblo en su lucha, favorece la reacción y prestigia la imagen capaz de una oposición democrática. El segundo porque hace de la excepción norma, refuerza la tensión en vez de facilitar la distensión y nos trata a todos como terroristas en potencia.

Sólo el amplio reconocimiento de las libertades democráticas «europeas» nos hará más fuertes contra el terrorismo. Olvidar esto ha sido un nuevo paso atrás y quizás yo al escribir este artículo he cometido una imprudencia. Pero recordar que la democracia por la que luchamos no puede ser juzgada al socaire de unas medidas antiterroristas, puede ser premonitorio. ■

Miquel Roca i Junyent

Com es recordarà, la revista "DESTINO", Nº 1978, del 28 d'agost/3 de setembre, fou la primera en ésser segrestada tot just dictar-se la "Ley Antiterrorismo". El motiu adduït fou aquest article d'en Roca Junyent. Segons sembla, el fiscal del TOP pensa demanar-li 6 anys per aquest motiu.

(La nostra reproducció ha estat extreta de còpies fotocopiades que circulen d'ençà del segrestament, el qual es produí quan ja duïa un parell d'hores en venda als kioscos.)

cronologia d'agost

Enguany, aquest mes d'agost ha estat molt «mogut», en contra del que normalment passa. Evidentment, això cal emmarcar-ho dins l'actual crisi del Règim i també de les lluites pel poder. Amb tal motiu, hem cregut interes-

sant d'aplegar els principals fets que han tingut lloc als Països + Catalans. Heu-los aquí:

28 JULIOL. Pintades nazis al local de l'"Associació d'Amics de l'O. N.U." de Barcelona.

30 JULIOL. Després d'un tiroteig, detenció a la nostra ciutat de Ke pa Inaki Perez Baoteqi (a) "Wilson" i de Joseba Paredes+ Manotas (a) "Txiki". El primer és considerat com un dels més importants líders d'ETA i, a més, se l'acusa d'haver pres part en l'execució de l'almirall Carrero Blanco. (A Madrid, aquell mateix dia foren detinguts uns altres dos suposats militants d'ETA, mentre un tercer moria en el tiroteig que es va produir.) Segons rumors, "Wilson" fou sotmès al pentotal, per la qual cosa "cantà" molta d'informació, que permeté les posteriors enganxades a Euzkadi i Galícia. Després de passar-se un temps a la "Modelo", "Wilson" ha estat traslladat al penal de Burgos. ++ Pel que fa al "Txiki" -encara a la "Modelo"-, sembla que aviat se li farà Consell de Guerra Sumaríssim.

Sota l'acusació d'estar relacionades amb l'ETA, són detingudes a la nostra ciutat tres missioneres seglars: Josefina Bikandi, Montserrat Solà i Justa del Rio. Un cop interrogades -amb profusió d'insults i escarnis- passen a la presó de dones.

Prohibició a Tarragona d'una conferència-colloqui a càrrec de Joan Reventós (socialista) i Anton Canyellas (democr cristià).

31 JULIOL. El Govern Civil de Lleida denega el permís per a la celebració del festival de música "Sis Hores de Bellpuig". Continuen les adhesions i mostres de solidaritat amb el periodista Josep M. Huertas Claveria, tancat a la "Modelo" i acusat d'"injurias al Ejército".

1 AGOST. S'informa de la detenció de 5 suposats membres del FRAP, als quals s'acusa d'haver atacat la Comissaria de Collblanc. Es tracta de: Josep Pérez Bono, Antoni Asensio ++ Fernández, Carles Alegria Boccio, Francesc Luque Carro i Josep López Gómez, aquest últim ferit de bala. Els cinc presentaren denúncia per detenció illegal, ja que havien estat agafats poc després de l'atemptat (18 juliol).

També se sap que a Granollers han estat detingudes 6 persones, les quals són acusades de formar part d'un "Frente Ibérico de Liberación" i d'haver atacat amb còctels + molotov dues entitats bancàries el 18 de juliol.

Expedient al setmanari madrileny "TRIUNFO", a causa d'una entrevista feta a Josep Andreu i Abelló, antic dirigent de l'Esquerra Republicana de Catalunya, la qual fou publicada al N.º 669, del 25 de juliol.

2 AGOST. Es fan conèixer més noms de detinguts suposats militants del FRAP. Se citen 5 noms més, als quals s'acusa d'haver atacat al Dr. Otolaurruchi i de diversos atracaments.

S'informa que han estat detingudes unes altres 6 persones en relació amb l'afer de l'ETA a Barcelona.

Se suspèn una taula rodona a celebrar a Telva, Illes Balears. Entre els ponents hi havia el "botifler" i "procuador en Cortes" Josep Melià, Antoni Alemany director de "Diario de Mallorca" i altres.

4 AGOST. Segrestament del N.º 154 d'"ORIFLAMA", corresponent als mesos de juliol i agost. La causa sembla raure en dos articles sobre el cicle "Les Terceres Vies a Europa".

5 AGOST. A València, un guàrdia civil resultà ferit de bala després que fou atacat des d'un auto en marxa.

14 AGOST. La "Librería Jurídica Universal" de la capital valenciana sofreix un atemptat amb plàstic. Els autors semblen + ser de filiació nazi.

15 AGOST. Un mort i un ferit fou el resultat d'una persecució policial a Girona per raons de dret comú.

18 AGOST. Tres individus intentaren sense èxit prendre l'arma a un soldat que feia la guàrdia a una caserna de Paterna, a +

València. En un primer moment disparen un tret contra-el xicot.

Detenció del president de l'A. de Veïns de Poble Nou, Sr. Josep Prochazka. Segons sembla, això estava motivat amb el lliurament d'un document conjunt a les autoritats militars, en el qual escrit es parlava del Huertas Claveria. El Sr. Prochazka fou posat en llibertat al dia següent.

19 AGOST. Còctel molotov contra la seu del "Diario de Barcelona" i pintada de la façana: "Prensa marxista no", "Huertas Claveria al paredón" i altres. La signatura era GAS ("Grupos de Acción Sindicalista").

En 50.000 pessetes es valoren les destrosses causades per l'explosió d'un altre artefacte llençat contra la llibreria "Documenta" de Barcelona. Igualment, les parets de + l'edifici foren pintades pels atacants feixistes.

20 AGOST. Suspensió d'un recital que Lluís Llach havia de fer a la ciutat de Terrassa el 31 d'agost.

Segrestament del setmanari "CANIGÓ", N.º 409, del 9 d'agost. El motiu rau en l'enquesta "Els 10 d'Alaquàs".

Funeral a l'església tarragonina de St Pau per l'obrer + Didac Navarro Rico, que s'havia suïcidat (?) a la presó "provincial". En Didac havia estat detingut el 25 de juliol en una reunió a L'Arboç del Penedès, on resultà ferit per la guàrdia civil. Era acusat d'haver colpejat un dels qui el detingueren, per la qual cosa estava a disposició de l'autoritat militar.

Durant un recital de Raimon al barri de Gràcia la policia detingué un noi que venia "gadgets" amb el lema "penes de mort no". Aquest fet es produí a l'exterior de + l'envelat, i els centenars de persones que no havien pogut entrar, en veure que era maltractat, exigiren la seva alliberació. S'originà un tumult: hi hagué trets disparats a l'aire i arribaren nombrosos policies. Raimon, en assabentar-se del que estava passant, suspengué el recital. Foren detingudes unes 20 persones. El cantant de Xàtiva només accedí a cantar quatre cançons, atès el clima regnant.

21 AGOST. Suspensió d'un altre recital de Lluís Llach a celebrar + el dia 25 a La Seu d'Urgell.

La policia dispersà les 800 persones que sortien pacíficament d'un funeral per Didac Navarro, a Santa Maria del Mar.

Auto de processament contra el periodista Joan Zamora ++ per l'article "Don Sebastián Auger: la crisis de un mánger", publicat en el N.º 6, de gener d'enguany, de la revista madrilenya "Contrastes". Al cap de dos dies, l'Auger renuncià a la querella.

22 AGOST. El setmanari "HUNDO" ha estat multat amb 150.000 pessetes per un article de Vicent Ventura titulat "La Oposició en Valencia", aparegut al N.º 1.805, del 15 de desembre de 1974. D'altra banda, ha estat obert un expedient + a la dita revista per causa de la portada del N.º 1.837, + del 19 de juliol proppassat.

Segrestament del quinzenal mallorquí "CORT", sense especificar cap motiu en concret. D'altra part, ha estat presentada querella contra el periodista Manuel Picó per + l'article "Tontos y realistas", publicat al diari "Ultima Hora" de la capital balear.

Es dicta auto de processament contra Josep M. Huertas i Claveria per pressuntes relacions amb l'ETA. (La primera referència d'aquesta nova acusació fou la nota de la "Dirección General de Seguridad" amb motiu de la detenció + de "Wilson" i d'altres bascos.)

La BIS prohibí una reunió de periodistes als locals de + l'Associació de Barcelona, els quals volien parlar dels últims fets en relació amb Huertas Claveria.

25 AGOST. Detenció -per motiu polític- d'un enllaç de Banca Catalana, de la sucursal de Dalmau 236.

26 AGOST. Aturs a "El Correo Catalán", "Diario de Barcelona", "Mundo Diario" i "Tele/express" i reunions a "La Vanguardia Es pañola" en protesta pel Consell de Guerra contra Huertas-Claveria:

En efecte, aquest se celebrà al Govern Militar de Barcelona, des de bon matí. Bon nombre de persones que no pogueren entrar a la sala, restaren pels voltants estretament vigilades per importants efectius de policia. El judici + només durà 5 hores. Per la tarda es conegué la sentència: 2 anys de presó (el fiscal li en demanava 3). Dies més + tard, el capità general confirmà la sentència. Huertas + Claveria és a la "Modelo".

Nou dels 20 detinguts a Gràcia durant el recital Raimon + han estat posats en disposició de l'autoritat militar per "insultos de obra a las Fuerzas Armadas". Es tracta de + Joaquim Martínez Beneyto, Josep Suárez Miquel, Joan + Vallpino Parella, Francesc Ripoll Jansana, Joan Sants, + Joan Aracil, Ricard Talents, Manuel Delgado Ruiz i Francesc Antonio Muñoz, aquest últim en greu estat.

136 càrrecs sindicals demanen que es posi en clar la mort de l'obrer Didac Navarro.

Un mort i tres ferits és el balanç d'una persecució de 4 nois de 13 i 15 anys per la guàrdia civil a Calella, en relació amb un robatori estil "tiron".

26 AGOST. A Vilafranca del Penedès, en la desfilada de la Festa Major, el públic xiulà en massa al pas d'una banda de la policia armada.

27 AGOST. Durant més de dues hores estigué col·locada una immensa + pancarta a les Rambles, davant el Liceu, amb la llegenda: "Slavem Garmendia i Utaegi". La policia detingué un jove + turista anglès malgrat les protestes de la família. Gràcies a la intervenció del cònsul, el noi fou posat en llibertat a la poca estona.

Al dia següent de la promulgació del "Decreto Ley Antiterrorista" comencen a ser segrestades revistes, amparant-se en el dit decret. La primera fou "DESTINO" (veure a + aquesta mateixa secció) i les altres són: "Cambio 16", "Doblón" i "Posible".

Durant el lliurament de la copa de futbol "Joan Gamper" a l'estadi del Barça, es registrà una impressionant pitada + a la policia armada, al temps que queien al camp milers i milers de coixins.

31 AGOST. A Manises (País Valencià), un grup d'individus atacaren a un guàrdia municipal, aconseguint de prendre-li la pistola.

1 SETEMB. Ha estat prohibida la primera "Escola d'Estiu del País Valencià" que es volia celebrar els primers dies de setembre.

2 SETEMB. El llibre "Les Terceres Vies" ha estat demandat pel Ministeri d'Informació i Turisme. (Veure secció "LLIBRES".)

més detencions

Amb posterioritat, el mateix dia que s'ha nuncià la mort d'un policia armada a Barcelona (veure més endavant, p. 8), la premsa barcelonina reproduïa una nota de la policia en la qual es deia que, d'ençà del 6 d'agost, altres 76 persones havien estat detingudes a Barcelona. Es tractava de gent + acusada de pertànyer al FRAP, al MCE, al P.T.E. (antic PCEi), al PORE i a grups anarquistes, amb acusacions basades en actes de violència armada.

consells de g. o.l.l.a.

Juan aquest número de l'"AVUI" hagi sortit al carrer, ja haurà estat celebrat a la nostra ciutat un Consell de Guerra contra + 10 suposats membres de l'OLLA ("Organització de Lluita Armada"). L'acusació és de terrorisme i se'ls demana en total més de 516 anys. Els encartats són:

Fere BARTRES i AMETLLET (133 anys és el que li demanen)

Robert SAFONT i SISA (93)

Josep ROMERO-TATGES (68)

JOAN VINYLAS VIDAL (55 anys i 8 mesos)

Ramon CARRION i SANCHIS (44 anys i 8 mesos)

Núria BALLART i CAPDEVILA (20)

Enric CONDE i MARTÍNEZ (28 anys i 1 dia)

Raimon SOLE i SURANYES (48)

Jordina NICOLAU i HILLA (7)

Guillem GARCIA i PONS (8 mesos i 1 dia)

De les accions que es produeixin i també d'aquest Consell de Guerra informarem en el proper número de l'"AVUI".

Crònica Política de la U.C.E.

Al llarg dels últims 10 dies del mes d'agost, ha estat celebrada la segona "tongada" de la Universitat Catalana d'Estiu a Prada + (Catalunya Nord). Un dels assistents es va + avenir a fer-nos una crònica dels esdeveniments més importants que s'hi van donar. Aquesta és. Sota el títol de "La U.C.E.: COMPROMÍS I ASSAIG D'EXERCICI DE LA DEMOCRACIA", diu:

"Els deu dies finals d'agost, a Prada del + Confent, més d'un miler de professors i alumnes han protagonitzat; més enllà del programa docent, un intercanvi d'informacions i de problemàtiques i d'opcions, en exposicions, assemblees i debats emmarcats en una àrea de democràcia política, l'exercici de la qual + és per a nosaltres una experiència simptomàtica i excensional.

Fins a 17 grups polítics hi han estat presents: organitzacions de tots els Països Catalans, amés d'altres a nivell estatal que + operen també a tots o alguns dels nostres + Països. Es muntà una coordinació entre ells, el "Comitè d'Enllaç", en el qual hi participaren:

- Reagrupament del Socialisme Democràtic de Catalunya
- Grup de No Alineats de l'Assemblea de C.
- Convergència Socialista de C. (amb gent + del Moviment Socialista de C. i altres)
- Partit Socialista Unificat de C. (PSU)
- Front Nacional de C.
- Partit Socialista d'Alliberament Nacional + dels Països Catalans
- PSAN-provisionals (escissió de l'anterior)
- Socialistes Independents Valencians
- Tramuntana (Mesa de partits a les Illes)

- Partido del Trabajo de España, Comitè Nacional de Catalunya

- Partido Comunista de E., delegació del País Valencià

- Movimiento Comunista de E., delegació de Catalunya

- Esquerra Catalana dels Treballadors, grup polític de Catalunya Nord, la qual és admesa al dit "Comitè...", amb veu però sense vot.

Hi havia també militants del FRAP, que + no foren admesos al "Comitè..." i que pregonitzaren un "Comitè antirepresivo".

Igualment aparegueren cartells o publicacions de l'Organización Comunista de España Bandera Roja i del PSCE, tot i que ambdós + no manifestaren en cap moment intenció de + participar en el "Comitè d'Enllaç".

Finalment, al llarg dels debats, assemblees... cal dir que hi van participar militants de l'OLLA, MIL i FAC.

o o o

Muntats unitàriament pel "Comitè d'Enllaç", es prepararen i realitzaren dos actes:

- "EL TRENCAMENT DEMOCRÀTIC ALS PAÏSOS + CATALANS DE L'ESTAT ESPANYOL: CATALUNYA, PAÍS VALENCIA, ILLES", acte essencialment d'informació sobre les opcions i plataformes de lluita unitària a cadascun dels nostres Països. En aquest acte informà un ponent del Principat, un de les Illes i dos del País + Valencià (l'un pel Consell del País Valencià i l'altre per la "Junta Democrática").

- "LES FORCES POLÍTiques I LA QÜESTIÓ NACIONAL ALS PAÏSOS CATALANS", debat sense +

prèvies exposicions, al que, de forma més o menys explícita, manifestaren llur posició principal entre les forces polítiques presents.

En actes a part i amb convocatòria a tots els professors i alumnes, hi hagué, per aquest ordre, els actes de presentació del PSAN, del PSUC, del PTE i de la Convergència Socialista de Catalunya, amb l'assistència de varis centenars de persones interessades a cadascuna.

Els temes polítics que majorment acaparen l'atenció foren:

- La problemàtica de la repressió cada cop més greu als Països Catalans i a tot l'Estat espanyol, especialment a Euzkadi, amb motiu dels probables pròxims assassinats que l'Estat espanyol vol perpetrar amb les penes de mort contra Garmendia, Otaegi i d'altres, amb l'anomenat "Decreto-Ley Antiterrorismo", el qual comporta de fet l'estat d'excepció per dos anys a tot l'Estat, amb tot el que això significa.

- L'atenció general pel que fa a la problemàtica dels Països Catalans fou com segueix: un simptomàtic interès del PSUC i del Comitè de València del PCE per la qüestió valenciana i de les Illes, tot i que no comportava de moment cap mesura conseqüent, ni cap presa de posició concreta. El treball continuat de les organitzacions d'alliberament nacional i de classe, especialment aprofundit els dos darrers anys al País Valencià, ha obligat i està obligant a forces tradicionalment espanyolistes o localistes a plantejar-se la necessitat d'una definició més coherent i, d'altra banda, ha permès d'arribar a la constitució de la nova plataforma de lluita unitària a nivell del País Valencià: "Consell del PV", en la qual

hi prenen part: PSAN, PSPv, UDPv, Socialistes Independents Valencians, NCE i d'altres organitzacions, llevat dels qui encara adhereixen a la "Junta Democrática de España" (PCE i també el PTE).

o o o

ACCIONS CONTRA EL CONSELL DE GUERRA A GARMENDIA I OTEAGI...

El dia de la celebració del Consell de Guerra contra Garmendia i Otaegi, aparegueren pancartes, pintades i cartells d'algunes organitzacions, essent especialment visibles els del PSAN i els del FNC. Hi hagué una expectació creixent entre la gent per a conèixer el curs i el resultat del Consell de Guerra, a fi d'organitzar la protesta. A iniciativa del "Comitè Antirepresivo" (FRAP), l'Esquerra Catalana dels Treballadors convocà una manifestació a Perpinyà -a les cinc de la tarda del divendres 29-, tot cridant a les organitzacions franceses a mobilitzar-se en un intent de salvar la vida d'aquests dos militants d'E.T.A. i d'aturar també tota la sèrie de Consells de Guerra que s'han celebrat després en els quals se sol·liciten penes de mort a dojo.

A la convocatòria de la manifestació hi adheriren de manera explícita FNC, PSAN, PSAN-provisionals, a part de militants de d'altres organitzacions i bon nombre d'alumnes de la U.C.E. Al voltant de 1.000 persones, doncs, desfilaren des del Castellet fins a la Plaça de Catalunya de Perpinyà, amb les cares tapades, a fi d'evitar d'ésser fotografiats per la policia espanyola o també que la policia francesa passés a la franquista pel·lícules i fotos dels manifestants.

Les pancartes i els crits exigien la solidaritat amb el poble basc, tot protestant contra les penes de mort. D'altres alludien a la Independència i el Socialisme dels Països Ca-

talans. Al principi hi onejaven varies banderes catalanes amb l'estel (roig del PSAN o blau del FNC), i també roges i fins i tot una de negra i una altra tricolor de la República espanyola. La manifestació es dissolgué en arribar a la Plaça Catalunya, seguint les consignes dels qui l'organitzaren o s'hi adheriren, i per tant fent cas omís d'un grup reduït que proposava de dirigir-se vers el Consulat d'Espanya, el qual, tot sigui dit, estava voltat de CRS.

o o o

FINAL.

Aquest acte clogué pràcticament l'edició 1975 de la Universitat Catalana d'Estiu de Prada. El Comitè d'Enllaç dels partits havia proposat d'aturar des de mig matí del divendres 28 tota l'activitat docent, però no fou necessari ni possible de formalitzar en assemblea aquest acord, ja que la sensibilització de professors i alumnes sobre el caràcter greu dels esdeveniments en curs a tot l'Estat espanyol, no permetien ja de seguir treballant el darrer dia en les matèries de cada secció.

Acabada la manifestació de Perpinyà, s'inicià l'èxode de la gent cap els seus llocs d'origen. La U.C.E., exemple pilot d'una Universitat lliure i catalana, s'alça novament com a exemple d'una cultura nacional resistent i renaixent, cada cop amb més força i arrelament populars. Tots, però, desitgem que l'any vinent aquesta Universitat no sigui ja només d'estiu i a Prada. Hauria d'ésser el que originàriament fou el seu mòbil principal: el reforçament de la consciència cultural i política catalanes a les comarques de la Catalunya Nord sotmeses a l'Estat francès."

L'ASSASSINAT D'UN POLICIA

El diumenge 14 de setembre, al matí, era assassinat a la Via Favència de Barcelona el policia armat, Juan Ruiz Muñoz.

L'acte fou dut a terme per dos individus joves, els quals li tiraren dos trets al cap i l'apunyalaren amb una navalla. A continuació escaparen ràpidament.

En la nota oficial facilitada pel Govern Civil de Barcelona, mitjançant el cabinet de premsa de la "Jefatura Superior" de Policia, no es feia esment de cap grup polític com a possible autor de la mort del policia armat.

En tal sentit, hi ha opinions que apunten en la direcció que ha estat el mateix règim qui ha fet matar el Sr. Ruiz Muñoz. Els qui així pensen, basen la seva argumentació en: primer, que l'assassinat del dit policia armat fou publicat a la premsa a l'ensoms que la nota esmentada més amunt, segons la qual havien estat detingudes 76 persones a Barcelona, tot i que

alguns dels detinguts ho eren d'ençà del 6 d'agost; i en segon lloc, perquè aquesta mort podria constituir -com així ha estat dit en alguns diaris espanyols- la gota que fes vessar el vas quant a l'execució dels 11 condemnats a mort (8 FRAPs i 3 etarres).

dirigents polítics catalans condemnem l'acte.

Aquest assassinat fou comentat desfavorablement a nivell de gent del carrer en general. D'altra banda, diverses entitats i personalitats feren saber la seva opinió contrària mitjançant notes a la premsa legal. A remarcar la carta enviada pels Dns Andreu Abelló, Anton Canyellas, J. Solé Barberà, Joan Armet, Josep P. Llech, Joan Colonines, Joan Reventós, Ramon Trias Fargas, Jordi Pujol, J. Casanovas, J. Miró Ardevol, Francesc Aragay, Dr. Antoni + Guillelmoz Díaz, Carles Pensa, Enric Molitó, i quel Roc i Jun ent i Heribert Barrera, ben coneguts per les seves opinions de caire demo-

cràtic i català. El text és aquest:

"Davant de l'atemptat produït el passat diumenge que ha costat la vida del nostre ciutadà, el policia armat don Juan Ruiz Muñoz, creiem indispensable posar de manifest la nostra condemna i plena repulsa d'aquest fet, com a expressió d'una violència irracional que és incompatible amb el canvi democràtic que defensem.

El respecte a la vida humana com a exigència dels nostres postulats democràtics, imposa la censura d'aquest terrorisme, vingui d'on vingui, i serveixi a qui serveixi. Només en el lliure convenciment del poble podem assolir la Democràcia; i només aquesta podrà garantir la pau del nostre futur."

La carta ha estat diversament comentada a nivell ciutadà, en especial pel que fa a l'expressió "el nostre ciutadà" aplicat a un policia armat.

ENQUESTA "AVUI" S.I.C.

l'assemblea de catalunya

la "PLATAFORMA" i el "CONSELL DE CATALUNYA"

Tal i com anunciàvem en el número d'"AVUI" datat del mes de juliol, a continuació presentem les quatre primeres respostes que hem rebut de l'Enquesta S.I.C. "L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA I LES ALTERNATIVES DEMOCRÀTIQUES ESPANYOLES". En la presentació del dit qüestionari, + justificàvem l'interès de les preguntes davant la recent creació d'una segona instància unitària espanyola (la "Plataforma de Convergència Democràtica") i també del fet que l'Assemblea de Catalunya té en discussió permanent el tema del "Consell de Catalunya".

Abans de passar a les respostes en concret, volem fer una crida des d'aquestes pàgines a totes aquelles forces, grups o organitzacions + que encara no han contestat, que ho facin el més aviat possible, a fi i efecte de poder incloure les seves opinions en el proper número de l'"AVUI".

1. QUINA ÉS LA VOSTRA VALORACIÓ DE LA "PLATAFORMA DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE ESPAÑA"?

2. EL MATEIX PEL QUE FA A LA "JUNTA DEMOCRÀTICA DE ESPAÑA".

NO ALINIATS

Tot esforç de convergència política +++ dins del marc d'una alternativa democràtica de ruptura amb el franquisme i per a la ins + tauració d'un Estat de Dret, és política-++ ment positiu. A condició que no s'imposin + exclusions dins d'aquest marc i que les dues Plataformes arribin a una entesa política + per a no contrarrestar-se.

Per que fa a Catalunya, és important que la "Junta" hagi reconegut un punt fonemen- + tal de la nostra convergència política (la reinstauració de l'Estatut d'Autonomia de + Catalunya), i la "Plataforma de Convergèn- + cia" el dret d'autodeterminació i d'òrgans de govern propis per a cada nacionalitat.*

P.S.A.N.

Pensem que una alternativa vàlida a ni- + vell d'Estat espanyol ha de contenir com a mínim els següents punts:

- Definició inequívoca d'una política de trencament democràtic, amb exnres rebuig de qualsevol continuisme sota les formes que + siguin i /tot posant l'accent en el/ paper + prioritari de la mobilització popular per a aconseguir-ho.

- Conseqüentment, dissolució de l'aparell feixista de l'Estat, especialment de les se + ves institucions repressives i amnistia i + retorn dels exiliats.

- Llibertats polítiques i sindicals sen- + se cap discriminació per a cap sector demo- + cràtic.

- Reconeixement de la personalitat nacio- + nal dels Països Catalans, Euzkadi i Galícia i del seu dret a l'autodeterminació. Com a concreció d'aquest dret, reconeixement dels governs autònoms corresponents.

La "Plataforma" encara no ha fet pública la seva declaració política, per tant fora- + prematur fer-ne una crítica basada en supo- + sicions.

La "Junta", a més d'altres crítiques que li podem fer, especialment el seu planteja- + ment a partir dels interessos de la burge- + sia, i el no reconeixement del dret d'auto- + determinació de les nacions sotmeses a l'ac- + tual Estat espanyol, situant-se en un incon- + cret regionalisme. Això la invalida com a + via vàlida per als Països Catalans.

Reagrupament

Es tracta d'una iniciativa important i + necessària, la creació de la "Plataforma". Es el resultat de prospeccions i de llar- + gues converses i la seva creació és esperan- + çadora, per quant, sembla que per fi arren- + ca amb claretat una alternativa democràtica oberta a totes les organitzacions políti- + ques i que reconeix les diverses nacionali- + tats, acceptant les seves representacions + nacionals.

Com tothom sap, la "Junta" és una opera- + ció muntada i dirigida pel PCE amb la colla- + boració del Sr Galvo Serer i algun altre + grup.

/MUR: El "Reagrupament..." pertany a la "Plataforma". Veure secció "Espanya"./

F.N.C.

En realitat, per la declaració d'inten- +

cions en la fase de projecte, que és fins + on la coneixem, la "Plataforma" es presenta com una alternativa democràtica al règim, + formada per grups polítics i organitzacions + sindicals. Fins a conèixer la seva Declara- + ció política, que apareixerà d'aquí a molt + poc temps, no se'n pot fer una valoració + real.

El fet que aplegui forces significatives i importants, i el d'excloure les personali- + tats a títol representatiu, que no formen + part de la "Junta", la configura com una al- + ternativa en certa manera contraposada a + l'esmentada "Junta", tot i que ambdues al- + ternatives persegueixen els mateixos obje- + ctius.

Cal esperar la Declaració i, dins d'ella, la seva actitud en relació a les reivindica- + cions nacionals postulades per les naciona- + litats de l'Estat espanyol, per a fer-ne u- + na valoració fonamentada.

La "Junta" es presenta a si mateixa com- + l'única alternativa democràtica a nivell de l'Estat espanyol, la qual cosa, fins a la + data, resultava certa.

Es presenta així mateix com una formula- + ció oberta amb invitació permanent a les al- + tres forces polítiques, socials, cíviques i + personalitats, per tal que s'hi incorporin. Es conegut el seu programa que, segons de- + clara la pròpia "Junta", és susceptible de + modificació per acord amb noves forces que hi vulguin prendre part.

A través del que se sap de la "Junta" i + de la "Plataforma", respecte de la diferent + concèrnia organitzativa, pragmàtica i estra- + tègica, es ventila en realitat un contenci- + ós que s'ha fet més patètic a mesura que ha + crescut l'activitat política de les forces + d'oposició i les seves manifestacions, a ni- + vell de l'Estat espanyol.

La "Junta" està per la ruptura democràti- +

* Veure a secció Espanya, "Constitució de + la "Plataforma de Convergència...".

ca, concepte que forma un element bàsic de la seva caracterització, i no s'està de manifestar, més o menys públicament, els seus dubtes sobre la clara adhesió de la "Plataforma" al moviment de ruptura, no la considerat segons la seva estratègia, sinó segons el seu contingut.

La diferència, si és que n'hi ha, no apareixerà clarament fins després de conèixer a la declaració de la "Plataforma".

La nostra valoració de la "Junta", com la de qualsevol instància unitària a nivell d'Estat espanyol, ha de centrar-se tant en la seva Declaració programàtica respecte a la qüestió nacional, com a la seva acció política dintre Catalunya.

Cal recordar que des de la seva aparició, la "Junta" ha estat un factor d'incidència a no positivament dins de la política catalana, tant pel que es refereix al seu programa punt 98- com per la seva actitud de menysprear les instàncies unitàries catalanes que la precediren en la lluita. És veritat que la seva invitació a la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i a l'Assemblea de Catalunya cobria, amb una actitud de respecte formal, un intent real d'absor-

ció.

La situació no ha millorat a través de les entrevistes celebrades entre la "Junta" i la CCERC i la "Junta" i l'AdC. La darrera proposta de la "Junta" a l'AdC insisteix en la mateixa idea absorbent, tot i que cobreix això de manifestacions de respecte: es tracta d'un mutu reconeixement que ambdues instàncies són úniques en els seus respectius àmbits d'acció, cosa que, al nostre entendre, no respon prou bé a la realitat.

L'AdC, en primer lloc, està exclusivament vinculada al seu propi programa i al seu àmbit d'acció, i només fa causa comuna amb les instàncies espanyoles a través de pactes que en reconeixen el contingut i la justesa. És la seva forma específica de contribuir a l'enderrocament del feixisme espanyol.

A parer nostre, la "Junta" està constituïda fonamentalment pel PCE, que n'és l'eix, entorn del qual gira una heterogènia constel·lació de grups i de personalitats de valor polític molt inferior i d'inferior incidència en l'opinió. Com a conjunt, no creiem que es pugui considerar amb prou capacitat de convocatòria per a l'empresa que defineix el seu programa i la seva estratègia. El

test del Principat de Catalunya és significatiu.

Val a dir que no dubtem de cap manera dels seus proclamats propòsits de mobilització popular, de ruptura democràtica i de respecte a les regles del joc del pluralisme polític.

El protagonisme del poble, que es presenta com un element bàsic de la seva estratègia, queda, amb tots els respectes, un xic conceptual i retòric, si bé a efectes pràctics ofereix un cert atractiu per a grups i per a persones que, en moments previstos com de canvi, es caracteritzen per la seva "disponibilitat política", dit sigui amb la major bona fe i bona voluntat.

Per a nosaltres, resulta ben clar que tant el valor de la "Junta" com el de la "Plataforma" depenen bàsicament de la capacitat d'acord entre ambdues instàncies unitàries. Si no fos molt dir, diríem que contemplem aquest acord com una necessitat i com un deure. No hauria de faltar-los el suport dels demòcrates catalans.

3. LA FORMACIÓ D'UN "GOVERN PROVISIONAL CATALÀ" O D'UN "CONSELL DE CATALUNYA" EL VEIEU NECESSARI ABANS O DESPRÉS QUE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ESTABLEIXI RELACIONS AMB UNA O LES DUES ALTERNATIVES ESPANYOLES?

NO ALINIATS

Catalunya ha de constituir un organisme de direcció política unitària, independentment de la unitat o pluralitat de plataformes polítiques unitàries a la resta de l'Estat. La dependència de Catalunya per respecte a un òrgan polític exterior o una actitud d'espera, fóra nefast. El sucursalisme a Catalunya sempre ha estat origen de les nostres divisions en els moments decisius i és sinònim d'algunes dimissions.

P.S.A.N.

Ens pronunciem per la immediata creació d'un Consell de Catalunya i d'un Consell del País Valencià i un Consell de les Illes. Una de les funcions d'aquests "Consells" seria precisament la de constituir-se com a representació de cada un dels Països Catalans davant de les instàncies unitàries espanyoles.

Reagrupament

La formació d'un Consell Nacional o Consell Català que agrupi a les organitzacions polítiques és urgent. Convé que els catalans disposem igual que els bascs, d'un instrument senzill i operatiu que amb facultats delegades pel President de la Generalitat de Catalunya, ens permeti la defensa dels interessos col·lectius en els organismes d'oposició fora de Catalunya.

F.N.C.

Nosaltres contemplem el Consell de Catalunya en funció de la necessitat, que es deixa sentir, de l'expressió política ajustada que exigeix la fase política actual del Principat i les seves forces actives de l'oposició, convocades entorn dels quatre punts programàtics de l'AdC.

Pensem que la fórmula més ajustada seria la del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya.

Existeix actualment al si de l'oposició un ampli debat sobre el particular, i una certa confusió sobre les bases, l'abast i l'oportunitat del Govern Provisional. Això no fa sinó refermar la necessitat d'un

gan de direcció política, aspecte, aquest, que constituiria el seu principal comès. No es tracta d'un Govern amb un programa, cosa que, avui per avui, és irrellevant; es tracta de direcció i de mobilització popular cap a la ruptura democràtica, expressada, avui, per l'AdC, amb la qual cosa definim els nexes entre Govern Provisional i AdC.

El Consell de Catalunya, al nostre entendre, queda sense valor fora de la perspectiva del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya.

Vista amb aquesta òptica, la constitució del Consell o la del Govern resulta independent del fet que sigui format abans o després de l'establiment de relacions de l'AdC amb l'una o l'altra o amb totes les dues instàncies espanyoles.

avui,

nova secció de l'avui

"resistència catalana"

(anys 40 i 50)

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

4. QUINES FUNCIONS HURIA DE TENIR AQUEST NOU ORGANISME I QUINES HAURIEN D'ESSER LES SEVES RELACIONS AMB L'ASSEMBLEA?

NO ALINIATS

Creiem que cal obrir el procés que ens+
meny a disposar d'un Govern Provisional al
menys al moment del canvi. Per això cal ++
crear amb tota urgència l'organisme que el
facci possible. Per a nosaltres, aquest or-
ganisme pot ser un Consell (Nacional) de +
Catalunya amb les següents funcions:

a. Consolidar la unitat política a Cata-
lunya amb base en el programa de ruptura +
democràtica més àmpliament compartit en el
país; el de l'Assemblea de Catalunya.

b. Exercir col·legiadament la direcció +
de la política unitària fins el moment de +
la constitució del Govern Provisional de +
la Generalitat de Catalunya.

c. Obrir i vetllar el procés de consti-
tució del Govern Provisional realitzant +
les consultes oportunes per a preparar-lo +
i proposar-lo.

d. Centralitzar tots els contactes uni-
taris amb la resta de l'Estat i amb l'exte-
rior a fi que Catalunya tingui una sola ++
veu representativa.

Es fonamental que el Consell (Nacional)
de Catalunya tingui una força d'arrossega-

ment garantida pel suport que li donarà ++
l'Assemblea de Catalunya i que aquesta a-
vui ja té. Per això cal una connexió estre-
ta entre els dos organismes.

P.S.A.N.

Els Consells de què parlem en la resposta
anterior haurien de tenir, segons el nostre
parer, les següents funcions:

- Preparar les condicions per a constitu-
ir els governs provisionals en el moment o-
portú. Aquest moment vindria definit per la
compliment de dues condicions bàsiques: su-
ficient capacitat de convocatòria de masses
i acord concret sobre un programa de govern.

- Representació màxima unitària de cada +
un dels Països Catalans davant dels altres,
de les altres nacions de l'Estat i de la o
de les plataformes unitàries a configurar a
nivell de tot l'Estat.

- Recollir les aspiracions populars més +
urgents i elaboració d'un programa de go-
vern.

- Constituir-se en direccions polítiques
de la lluita unitària democràtica catalana.
El Consell de Catalunya (Principat) no +

tingria sentit ni viabilitat si no estigués +
estretament lligat políticament amb l'AdC,
si bé hauria d'esser funcionalment autònom.
A tal fi hauria d'assumir el programa polític
de l'AdC i trobar una fórmula perquè +
en la seva composició estigui garantit a++
aquest lligam a través de la presència dels +
diferents partits catalans i també d'algunes
persones representatives dels sectors no en-
quadrats políticament i presents a l'AdC.

Reagrupament

El Consell Nacional serà un organisme que +
reunirà a les organitzacions polítiques sense
exclusions, mentre que l'Assemblea de Catalun-
ya té una composició diferent.

El Consell cal que pugui representar a Cata-
lunya i l'AdC cal que continui l'esforç de
dinamització política en el qual ha aconseguit
especialitzar-se.

F.N.C.

Pensem que això queda contestat en l'apò-
stat 3.

5. QUIN TIPUS DE RELACIONS I/O COORDINACIONS CREIEU QUE CALDRIA ESTABLIR ENTRE EL NOSTRE MAXIM ORGANISME UNITARI - "GPC" O A.C. - I UNA O LES DUES ALTERNATIVES ESPANYOLES?

NO ALINIATS

Aquelles i solament aquelles que siguin
operatives per a la liquidació del franquis-
me i de qualsevol monarquia no decidida per
voluntat popular; que assegurin la instaura-
ció d'una democràcia efectiva amb reconeixe-
ment d'autogovern i del dret d'autodetermi-
nació per a Catalunya, Galícia i Euskadi;
que no hipotequin ja ara l'autonomia de Cata-
lunya.

P.S.A.N.

L'entesa amb qualsevol organisme a escala
de l'Estat ha de partir de dos pressupòsits +
bàsics:

- presència sense exclusions de les més im-
portants forces polítiques.
- acceptació dels governs autonòmics cata-
lans com a primera concreció del dret a l'au-
todeterminació.

Qualsevol entesa no pot significar disso-
lució dels organismes unitaris catalans.

Cal pactar amb l'organisme que compleixi +
les condicions que hem dit, sempre conser-
vant la llibertat dels organismes catalans.

Reagrupament

Catalunya cal que tingui una política es-
panyola i en aquest sentit la participació
del Consell Nacional en la Plataforma de +
Convergència Democràtica que recentment ++
s'ha creat a Madrid, pot facilitar-nos ex-
traordinàriament el treball.

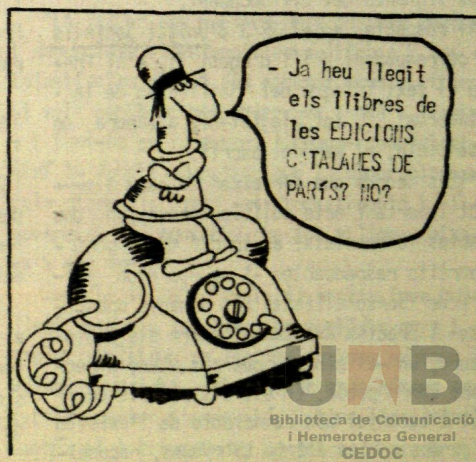
Es amb aquesta perspectiva que el Reagru-
pament del Socialisme Democràtic de Catalu-
nya hi hem intervingut en la etapa prepara-
tòria i en la seva creació, igual que d'al-
tres grups catalans. Però sempre hem mani-
festat a les reunions, que aquesta inter-
venció com a organització política era pro-
visional i que esperàvem i esperem que rà-
pidament una delegació del Consell Nacio-
nal pugui representar el conjunt de les +
forces polítiques catalanes.

F.N.C.

La condició indispensable per a qualse-
vol tipus de relació o de coordinació és +
el reconeixement del Govern Provisional de
la Generalitat de Catalunya, simultània ++
ment a l'establiment d'un Govern Provisional
a nivell de l'Estat espanyol, i d'un +
nucli d'atribucions pactades sobre la base
de l'estatut d'autonomia del 1932, i del +
reconeixement del dret d'autodeterminació.

Aquestes són les premisses irrenunciables que
defineixen la relació o la coordinació.

Pel que respecta a l'acció a nivell de l'Es-
tat espanyol, pensem que tot i l'especifici-
tat de la lluita al principat, sostinguda per
les seves instàncies unitàries, la relació o
la coordinació ha de basar-se en la clara for-
mulació de la ruptura democràtica i en les ac-
cions populars conjuntes per aconseguir-la, +
tant més eficaces com major sigui l'assumpció
i la consolidació dels acords unitàris. A ++
aquest fora un factor important que permetria
de contemplar amb confiança que el futur de -
mocràtic estarà presidit pel respecte a les +
regles del joc, practicat ja durant la fase de
de ruptura.

6. QUINA ES LA VOSTRA VALORACIÓ DE: A) EL DISCURS DE D. JUAN, I B) EL DISCURS DE L'ARIAS A LES "CORTES"?

7. AFEGIU TOT EL QUE CREGUEU NECESSARI, ADHUC SI FA REFERÈNCIA A D'ALTRES PUNTS.

NO ALINIATS

A) La intervenció de Don Juan evidencia i aglutina la crisi interna del règim i amenaça l'operació successòria montada al marge + de la voluntat popular.

B) Manifesta el fracàs de l'operació "Asociaciones"; és una prova d'enduriment represiú; confirma la impossibilitat d'un canvi + democràtic a partir del sistema; és prova de + feblesa i engany en no voler reconèixer l'abim que separa l'Espanya oficial de l'Espanya real. L'haver posat de manifest això + tim és potser lo més positiu del discurs.

P.S.A.N.

El discurs d'Arias significa l'enterra + ment de la política aperturista i la confessió de la perduda total de direcció política + del govern i del règim.

El de D. Juan un intent tardà de capitalitzar l'ample descontentament popular i la desintegració del règim.

Ni l'un ni l'altre no tenen cap esdevenidor polític, perquè el protagonisme d'aquest pervindre ja l'estant jugant les masses obres i populars de tots els pobles de l'Estat espanyol amb la seva lluita i el seu sacrifici.

Reagrupament

Cap dels dos discursos apotten res de nou a la política espanyola, en tot cas el del + President Arias Navarro sembla una regressió

respecte a les seves anteriors declaracions + públiques. Qualsevol solució política als + problemes existents, solament representarà + un avenç si és valada per la voluntat popular. Tot intent de fer continuament maniobres per a seguir usufructuant el poder contra del ca + da vegada més ampli consens popular no es + altre cosa que un carreró sense sortida, que és justament on està situat el "règim".

F. N.C.

Per a introduir un element més o menys a + neotòtic -potser més, potser menys-, direm + que el discurs que D. Juan de Borbón ha pronunciat el 14 de juny d'enguany és el que no va voler "concedir" a Calvo Sotelo l'any passat, quan tothom l'esperava. La relació que + això pugui tenir amb els orígens i els avatars de "Junta Democràtica de España" és, + per a nosaltres, matèria reservada, i la deixem a la lliure interpretació dels lectors.

El discurs ha estat menys inhibitori que + el parlament neutre de l'any passat, però al cap i a la fi inhibitori. Ha molestat el règim, això sí, però el règim, a les seves a + balles, s'ha tornat molt susceptible. Perquè la fórmula Don Juan de Borbón, situada en un difícil entremig entre l'entronització de + Juan Carlos i la ruptura democràtica, tingui algun valor, cal que sigui sostinguda per im + portants elements "del sistema", capaços d'in + teressar-hi les forces armades. Don Juan de + Borbón ho vol fàcil. Està disposat a sacrifi + car-se presidint una situació de crisi que + exigís el seu paper arbitral. ¿Li demanarà + algú aquest sacrifici? Mentrestant, la seva + actitud resta com la d'una inhibició certa + ment decepcionant.

Una altra cosa és el discurs d'Arias Navarro. Un discurs del qual han estat deixats al marge + tois i cadascun dels gravíssims problemes que esperen solució, o, almenys, endegament.

El que interessa la classe política del + règim, capitanejada clarament pel clan immediatament vinculat al Cap de l'Estat, és la + seva perduració, la seva subsistència, i cap + altra cosa.

Què significa, dins aquest context, Arias + Navarro i la seva irrisòria fórmula d'associacionisme polític? Doncs, bé significa un pe + rill: el de postular-se Cap del Govern, del + primer govern del futur rei, disposat a secundar + i a facilitar + totes les iniciatives + que el nou personatge pugui posar a la pràctica.

Els immobilitistes veuen en aquesta possibilitat una amenaça a les seves posicions, tan + ben guanyades com ben aprofitades durant quaranta anys.

Si la situació de canvi -exclosa, és clar, la ruptura democràtica, que no juga en aquest càcul intrarègim - és presidida per un element del "bunker", encara hi ha la il·lusió d'encotillar el que podríem anomenar el continuisme aperturista de Juan Carlos.

Tot fent concessions, Arias ha denunciat la maniobra "Bunker", i amb això ha signat la se + va sentència política. De fet Arias ha jugat i ha perdut. Tampoc no és qüestió d'agrair-li ho.

NDUR de l'"AVUI"-SIC. Novament preguem als grups i organitzacions que no hagin contestat + al nostre Qüestionari, que ho facin el més + aviat possible a fi de poder inserir les seves + respostes en el proper número de l'"AVUI". Això és important perquè els nostres lectors puguin tenir una idea clara de la seva postura.

ve de la p. 21, "SCORE LA PARTICIPACIÓ..."

de juliol, fèiem equivocadament que cap força catalana havia pres part en la constitució de la "Plataforma...". En efecte, com + s'haurà pogut llegir, el "Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya" és un dels + grups signants del dit document.

Al respecte, en el Nº 3 d'Unitat Socialista, corresponent a l'1 d'agost 75, s'hi inclou el text íntegre del "Manifiesto de la + Plataforma...", tot afegint-hi, a manera de presentació, el següent escrit:

"Els acords que serveixen de base a aquest important acte polític, presenten dos aspectes fonamentals: es tracta d'un acord + de partits responsables -i no pas d'un partit i de "personalitats" més o menys opusdites- i precisa exactament entre els punts + d'acord, un -el cinquè- que ens ateny directament com a poble. En ell els partits de + l'Estat espanyol són conscients de l'existència de les nacionalitats ibèriques, reconeixen el seu dret a l'autodeterminació i sobre + tot precisen que des del primer moment d'una situació democràtica, s'ha d'establir a Catalunya (i a les altres nacionalitats) un govern provisional per al nostre poble, que el constituirà segons les seves determinacions. Els socialistes de Catalunya no són separacionistes, com creien que no ho és Catalunya. + Propugnen i propugnarem una estructura federal de l'Estat espanyol.

Els representants bascos, catalans i gal·lesos que des de fa molts anys lluitem per + la plena reconeixença d'aquest principi, + l'hem vist finalment reconegut pels partits democràtics espanyols. Es un pas fonamental. Però no oblidem que tot depèn de la nostra + actuació.

El Reagrupament, en el moment de signar + el document de creació de la "plataforma...", féu constar que ho feia amb caràcter provisional, esperant que la propera constitució del Consell de Catalunya, permetrà que la +

veu del nostre poble sigui expressada pels + delegats d'aquest Consell, als quals el R.S.D. de C. cediria la representació.

Entretant, nosaltres recolzem plenament + la Plataforma de Convergència Democràtica."

No cal dir que aquesta adhesió, ni que si + guí provisional, ha estat mal rebuda per les restants forces democràtiques catalanes.

Nota.- Els nostres lectors hauran observat + que al si del RSDC hi figuren l'Esquerra Republicana de Catalunya i el Moviment Socialista de Catalunya entre d'altres. Evidentment no es tracta de l'ERC present a la Coordinadora de Forces Polítiques de C. i present a la "Junta Democràtica de E.", ni + el MSC és el mateix també present a la Coordinadora i actualment fos al si de la "Convergència Socialista de C.". Es tracta de + sengles escissions les quals havien actuat + al si d'un organisme titulat "Secretariat + d'Orientació de la Democràcia Social de Catalunya" (SDCC), avui ja desafortunat.

Prensa democràtica

INTRODUCCIÓ CERERAS N.º 7

MARKA

la fals

BARRIS
EN LLUITA

ACCIO

treball determini

front ensenyant

ARA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA
Portaveu de la combat permanent

fulls
d'informació nacional

lluita

Unidad

LA TERRA

Amb data juliol 75 ha estat repartit el primer número d'un nou periòdic clandestí: "LA TERRA", el qual es subtitula "butlletí d'informació i debat de la Unió de Pagesos". Tot i que la seva presentació és idèntica a la revista "Correspondència Socialista" de la Convergència Socialista de Catalunya, a "LA TERRA" hi col·laboren homes i dones de diferents grups polítics catalans. Aquest N.º 1, de 22 pàgines, ben tirat a Ofset, ens ofereix el següent sumari:

- EDITORIAL
- MANIFEST D'UNIO DE PAGESOS
- LA NEVA SALUTACIÓ A "LA TERRA"
- QUE EN FAREM DE L'OLI DE LES GARRIGUES
- CONGELACIÓ DE PREUS...
- EL JOVENT MARXA DEL CAMP
- ANGOIXA ENTRE ELS FRUITICULTORS DEL PENEDES
- NOTÍCIES
- SOBRE LA CONARCA DEL BAGES
- LA LLEI DELS PARCS NATURALS
- AL LÍMIT DE LA RESISTÈNCIA
- FALTA DE SEGURETAT I DE FUTUR COM A PAGESOS
- BAIX LLOBREGAT
- L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA I L'AGRICULTURA
- LLIBRES SOBRE LA PAGESIA.

Tot desitjant llarga vida als companys redactors de "LA TERRA", incloïm tot seguit els escrits següents: EDITORIAL i LA NEVA SALUTACIÓ A "LA TERRA".

EDITORIAL. Després de molts anys de lluites afilades i disperses, que han estat la única resposta possible dins la violenta repressió que hem patit la pagesia i les altres classes treballadores de Catalunya i la resta dels nobles de l'Estat espanyol, després la desfeta de l'any 1939, els pagesos

i ramaders hem pres consciència, que cal organitzar-nos per afrontar la situació angixosa del nostre camp. Aquesta situació provocada per la política destructiva que ens han aplicat les forces oligàrquiques del gran capitalisme agrari que participen en l'actual règim polític, que després d'aniquilar els nostres sindicats i les nostres institucions més representatives, preté, aconseguir la descomposició social i econòmica del món pagès.

Per això reunits de tot arreu de Catalunya els homes conscients i responsables que treballen i viuen de la terra i del bestiar, i units a ells tots aquells homes del món rural i de la ciutat sensibilitzats per aquest transtorn social, hem cregut necessària la creació d'un organisme que sigui no tan sols de defensa contra tots els atropells que es produeixen sinó també perquè en el moment es converteixi en l'organisme capaç de programar la transformació social i política que el nostre camp necessita.

En aquest fet cal situar el naixement de "LA TERRA" portaveu dels pagesos catalans que fouahir ja el defensor d'aquella lluita rabassaire de tan bon record pels que sentim la necessitat de superar d'una vegada i l'endarrerida estructuració social del camp català.

La sortida de "LA TERRA" com a òrgan de pressió de la "UNIO DE PAGESOS DE CATALUNYA" vol significar l'inici organitzat d'un veritable enfrontament de tots els que treballen la terra davant dels nostres enemics i del règim polític que els protegeix.

"LA NEVA SALUTACIÓ A "LA TERRA". - Crec que ha estat una magnífica idea la de batejar aquest modest butlletí de la "UNIO DE PAGESOS DE CATALUNYA" amb el nom d'un seu antecessor en les lluites per les reivindicacions pageses. LA TERRA fou, durant molts anys, el portaveu de la "Unió de Rabassaires". Aquest nom està estretament vinculat a una etapa difícil i gloriosa de lluita dels treballadors del camp català, quan el timó de la nau de l'organització rabassaire estava en les mans juvenils de Francesc Layret i Lluís Companys, dos màrtirs de la causa dels pagesos, de Catalunya i la llibertat. La història, en el curt temps en què es va poder escriure com calia, ja va assenyalar la veneració que el poble

LA TERRA

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I DEBAT DE LA UNIO DE PAGESOS

Julio 1975 n.º 1

13 pàg.

EDITORIAL

Després de molts anys de lluites afilades i disperses, que han estat la única resposta possible dins la violenta repressió que hem patit la pagesia i les altres classes treballadores de Catalunya i la resta dels nobles de l'Estat espanyol, després la desfeta de l'any 1939, els pagesos i ramaders hem pres consciència, que cal organitzar-nos per afrontar la situació angixosa del nostre camp. Aquesta situació provocada per la política destructiva que ens han aplicat les forces oligàrquiques del gran capitalisme agrari que participen en l'actual règim polític, que després d'aniquilar els nostres sindicats i les nostres institucions més representatives, preté, aconseguir la descomposició social i econòmica del món pagès.

Per això reunits de tot arreu de Catalunya els homes conscients i responsables que treballen i viuen de la terra i del bestiar, i units a ells tots aquells homes del món rural i de la ciutat sensibilitzats per aquest transtorn social, hem cregut necessària la creació d'un organisme que sigui no tan sols de defensa contra tots els atropells que es produeixen sinó també perquè en el moment es converteixi en l'organisme capaç de programar la transformació social i política que el nostre camp necessita.

En aquest fet cal situar el naixement de "LA TERRA" portaveu dels pagesos catalans que fouahir ja el defensor d'aquella lluita rabassaire de tan bon record pels que sentim la necessitat de superar d'una vegada i l'endarrerida estructuració social del camp català.

professava a Layret. Ara, quan es torni a professava a L'Yret. Ara, quan es torni a poder escriure com cal -dient només la veritat- venerar profundament a Companys.

"LA TERRA" ens posava al corrent, cada setmana, de totes les coses que es referien a les lluites dels camperols -i no solament dels rabassaires-, contra els propietaris agrupats a l'Institut Català de Sant Isidre. (No és casual que els que vivien sense treballar, perquè d'altres ho feien per ells, haguessin escollit per patró el sant que, en lloc de llaurar ajupit sobre l'esteva, s'estava a l'ombra mirant com uns altres -en aquest cas un àngel de Déu- llauraven per ell).

"LA TERRA" ens parlava dels nostres drets i denunciava valentment les malifetes i les injustícies de què els pagesos erem víctimes. El vell periòdic ens ensenyava també a llegir -i fent-ho en la nostra llengua- completant així la funció educativa que la miserable escola d'aquells temps -als torratinents i al govern no els convenia que fos millor- deixava a mig fer.

Que "LA TERRA" d'avui, el nostre jove butlletí, passi a ser aviat un periòdic gran i ample, acollidor de les aspiracions pageses, valent i decidit, lluitant en cada número una batalla contra l'opressió. Contra l'exploatació. Contra el latifundisme. Contra la burocràcia.

Contra el caciquisme. Contra la política corrupta i corruptora del govern feixista.

"LA TERRA" nova, serà la bandera gloriosa que acompanyarà els soldats del camp català-soldats que blandeixen l'eina fecunda en lloc de l'arma mortífera en el camí dur i aspre de la llibertat i del socialisme.

Del socialisme en la llibertat

PEP DALLAIRE

estrella roja

En un dels primers números de l'"AVUI" re produïm un extracte d'aquesta publicació aleshores redactada en castellà, en el qual es feia referència a la postura del grup editor (Bandada Roja) sobre la solució al fet nacional català.

Ara tenim davant nostre el primer número d'"ESTRELLA ROJA" redactat totalment en català, el qual correspon al Nº 50 de la revista. Tot i que el seu gruix és mínim (un foli a dues cares), celebrem aquest camí que creiem positiu al si del "Comitè de Catalunya de l'Organització Comunista d'Espanya (Bandada Roja)".

D'aquest número, datat del 20 de juny 1975, copiem el següent fragment:

"UN REGIM QUE FA AIGUES.- Quan els homes del gran capital espanyol, com Pio Cabani → lles fa poc, reclamen la urgència de la successió de Franco per Juan Carlos, estan jugant l'última carta que els queda per apuntalar un edifici que s'enfonsa. La gran burgesia no se'n sortirà amb petites concessions d'aquesta aventura, sinó que li costarà cara i haurà d'encaixar un Govern Provisional Democràtic i una República Democràtica, perquè: Si un Rèim, on "Jerarques" i grans burgesos ens parlen cada dia de democràcia, respon amb l'Estat d'Excepció a les mínimes reivindicacions dels bascos, ¿quina "democràcia" ens pot oferir que satisfaci les exigències més urgents dels obrers, dels pagesos i de la petita i mitjana burgesia?

Si un Estat d'Excepció és incapaç d'evitar una vaga general, ¿què és el que pot evitar? ¿i què els queda llavors per parar el cop final de les forces populars i democràtiques?

CAP A LA LIQUIDACIÓ DEL FRANQUISME.- L'Estat d'Excepció contra Euskadi ha posat brutalment sobre la taula 2 qüestions inseparables de la conquesta de les llibertats polítiques: 1º. el dret de catalans, bascos i gallecs a decidir lliurement el seu futur i la necessitat de concretar la manera d'arribar-hi, és a dir la formació de governs provisionals autònoms segons els Estatuts de 1932 i 1936.

2º. La dissolució de la policia política i del Rèim, dels seus tribunals militars i d'ordre públic, i la depuració dels responsables estatals dels crims i brutalitats comencos.

El primer pas en la conquesta de les llibertats en el nostre combat cap al Socialisme, és la imposició d'un Govern Provisional Democràtic per la mobilització popular, és a l'ocupació dels ajuntaments per les forces democràtiques, és l'apropiació dels locals i bens de la CNS pels treballadors.

Aconseguir aquests objectius vol dir, en primer lloc, agrupar totes les forces populars i democràtiques al voltant d'un programa clar de llibertats polítiques; vol dir aquí fer de l'Assemblea de Catalunya un organisme arrelat a les necessitats del poble i capaç de reforçar les seves lluites; vol dir fer de Comissions Obreres l'arma eficaç de direcció d'un potent moviment obrer."

ARA

D'ençà de la seva reaparició, l'òrgan central del "Front Nacional de Catalunya", l'organització nacionalista més antiga, gaudeix d'una regularitat digne d'elogi.

En aquesta ocasió, a més, ens trobem davant un número extraordinari de 62 pàgines, estampat a offset i amb la portada a quatre tintes. Ens estem referint al Nº 7, de juliol/agost/setembre 1975.

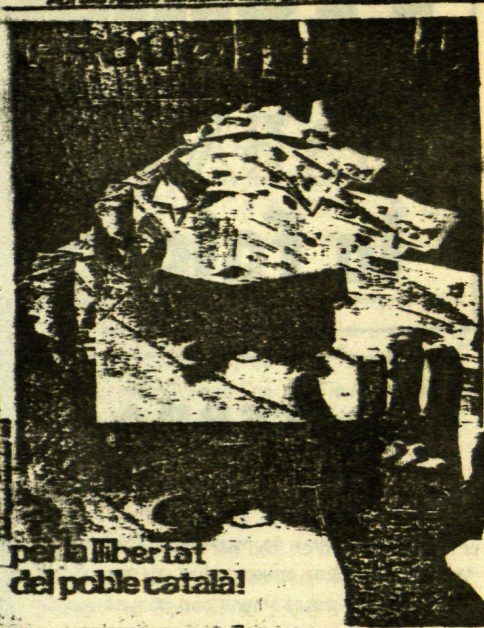
Al llarg d'aquest voluminós exemplar s'hi poden llegir treballs sobre una variada temàtica: vida a les comarques, la problemàtica agrària, ensenyament, universitat, actes populars, repressió, entrevistes, internacional (Euskadi, Xile i Portugal) i reflexions polítiques sobre l'actualitat democràtica dels Països Catalans.

Com a exponent hem triat l'article "LA LLUITA UNITÀRIA DEMOCRÀTICA AL PRINCIPAT DE CATALUNYA".

"Ens trobem en una situació política can-

ARA

ORGAN CENTRAL DEL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA
PER LES LLIBERTATS CATALANES I DE L'EUROPA

per la llibertat
del poble català!

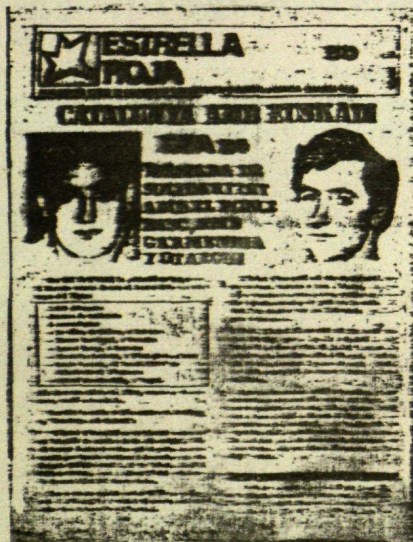
viant i amb una dinàmica d'una complexitat tan enorme, que fer qualsevol previsió sobre esdeveniments futurs comporta un risc elevat. Malgrat tot, hi ha dades suficients per a poder definir unes tesis que indiquin quins han d'esser els mecanismes de l'estratègia de ruptura democràtica.

El règim franquista està en crisi. Si aquest fet ja era evident fa mesos, avui es pot dir que la crisi de la dictadura és irreversible. Les seves contradiccions són tan evidents i tan greus, que calen ben poques argumentacions per adonar-nos que la manobra "aperturista" és morta i que preval la política repressiva. Es podria dir que l'Estat d'Excepció decretat a Euskadi aquests últims tres mesos ha marcat el fracàs definitiu de la política del govern Arias.

Mentre per totes bandes es desborda la demanda d'un canvi democràtic, el règim continua en el seu immobilisme, es recolza en els ultres per a intensificar la repressió de manera descontrolada i s'enfronta amb l'Església institucional i amb tots aquells sectors de la burgesia que busquen, perquè així ho exigeixen els seus interessos d'exploació, expressions polítiques més obertes.

La deterioració del règim s'ha vist accelerada per una situació de crisi econòmica realment greu, i de la qual no troba cap sortida viable. D'altra banda, un factor que també ha fet i fa avançar el procés de descomposició del franquisme és la pressió popular i l'increment constant de tota mena de lluites als sectors més diversos, lluites que canalitzen i reflecteixen la voluntat popular de canvi. La llarga lluita dels PNN, la dels MIR, l'ocupació democràtica de la CNS són els exemples més rellevants d'aquesta situació. Com també ho ha estat la mobilització del poble basc del dia 11 de juny, en ple estat d'Excepció.

Però mentre el règim es deteriora i cal dir-ho, pren vigor amb intermitències,

ner mitjà de discursos "durs", de la reanunciació de Solís, etc., la situació d'entesa política que representa la lluita unitària per la ruptura democràtica als Països Catalans, i concretament al Principat de Catalunya, travessa avui uns moments conflictius i podríem dir que es troba en una cruïlla. Per a superar aquesta cruïlla, la lluita unitària al Principat de Catalunya ha de trobar, definir i potenciar una nova direcció a seguir dintre la situació també nova, de viràlia de canvi en què avui ens trobem.

El moment polític actual exigeix una audàcia i un treball que les forces polítiques del Principat no han sabut trobar. Existeix una ben clara manca de cohesió. I encara més podem dir que malgrat la creixent mobilització popular de signe democràtic, es dona un descens de la lluita unitària per la ruptura. En un moment que precisament demana una gran acumulació d'esforços, d'entesa, les forces polítiques es mouen en sentit invers.

Un factor que pot estar a l'origen d'aquest deixament de la lluita unitària és el fet que actualment hi ha més grups polítics que preparen el futur, bo i esperant "que tot s'acabi", que no pas amb una actitud de lluita que condicioni i acceleri l'acabament del franquisme i l'adveniment de la ruptura democràtica.

Al costat d'aquest fet, i en estreta relació, s'ha estès la idea que la successió de Franco és imminent. Al nostre veure, poques dades hi ha per a preveure amb certesa la imminència del traspàs de poders de Franco a Juan Carlos. Potser la "reentré" de José Solís al govern, la pròrroga de la legislatura de les "Cortes", aquesta mena de globus-sonda que han estat les últimes declaracions de la germana del dictador dient que Franco hauria de deixar el poder en vida (recordem que les declaracions de Pilar Franco sempre han estat utilitzades per a ell o per la família per fer correr notícies de manera oficiosa) o l'augment actual de la repressió que ha culminat en la promulgació del decret llei contra el terrorisme que significa la implantació de l'estat d'excepció permanent (i que bé podria tenir la segona funció de servir per a eliminar obstacles en l'operació successòria), potser totes aquestes dades ens podrien reafirmar en la intuïció de la imminència del traspàs de poders. Si això és cert o no, el temps ho dirà. El que sí que és cert és que, entre les forces democràtiques, ha anat regut un nou fenomen que ràpidament s'ha generalitzat: la sensació que és imminent l'entrada en una nova situació, la del "juancarisme".

Partint d'aquests dos grups de dades, les de la crisi del règim i les de la imminència de la successió, les forces de la burgesia s'organitzen, com també altres sectors anteriorment poc organitzats van prenent posicions i s'obren a una nova dinàmica de treball. Podem dir, doncs, que noves forces han entrat en joc al terreny de la política democràtica catalana.

Però ara, avui mateix, hi ha una nova situació política o no? Evidentment que sí. Esquemàticament, la situació actual revesteix els aspectes següents: una clara crisi del règim, un increment de l'extensió i del vigor de les lluites populars, un descens de la dinàmica de lluita unitària (cal recordar que ens referim al Principat de Catalunya), l'aparició de noves forces polítiques, i per part d'alguns sectors, una actitud d'esperança passiva que els esdeveniments es produeixin.

Tot aquest context enmarca el moment crític en què es troba l'única plataforma unitària de partits polítics al Principat: la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (CCFC).

Aquesta crisi de la CCFC té l'origen, en bona part, a la repercussió inquietadora i disgregadora que hi vatenir l'aparició de la "Junta Democràtica de España" (notem que una de les forces polítiques de la CCFC forma part de la "Junta", i una altra, aparentment sense formar-ne part, en fa una gran acció propagandística). No és només aquesta, però, la causa de la crisi. Com a altres factors disgregadors, podem apuntar-ne dos: el fet que als últims mesos s'hagi fet ús més d'un cop del dret a veto que preveuen els mecanismes de funcionament de la CCFC, i l'aparició d'altres forces polítiques catalanes que canvien la panoràmica dels grups polítics organitzats. Tot això és, bàsicament, el que ha determinat la crisi de la CCFC. I és que en realitat, el centre de gravetat de la política unitària del Principat ha canviat, i ben clarament ha deixat de ser definit per la coordinadora.

Davant d'aquesta situació, s'imposa trobar l'expressió justa que respongui a les necessitats del moment. Per la nostra banda, i tal com ja hem manifestat altres vegades, creiem que al Principat escau, ja ara, la constitució d'un Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya. No postulem un Govern testimonial, sinó un Govern de combat, capaç d'impulsar lluites, de promoure i coordinar en el seu moment la vaga general política que ha d'ajudar inestimablement a acabar amb la dictadura feixista. I, també, un Govern representatiu del ventall actual de les forces polítiques catalanes, amb una forta cohesió el seu si, un ample suport popular, i que constitueixi l'interlocutor vàlid a nivell del Principat en les relacions amb les altres nacionalitats de l'Estat espanyol.

Si bé creiem que la constitució del Govern provisional és una necessitat, el fet és que avui encara no s'ha produït. S'han anat fent petites passes per a la seva formació. De fet, ha començat un accidentat procés de negociació entre totes les forces polítiques catalanes del Principat.

Contemplant-lo des d'un prisma realista, aquest procés de negociació no dona per a altra cosa que per arribar a la creació d'un organisme unitàri intermediari, que anomenaríem Consell de Catalunya. Si això s'aconsegueix +

seria un pas important per arribar a la configuració del Govern Provisional. El que interessa és iniciar la dinàmica Pro-Govern, i si dins aquesta dinàmica, com a primer resultat del procés de negociació, apareix la formació del Consell de Catalunya, per a nosaltres seria un fet altament positiu.

Aquest Consell de Catalunya tindria la funció de coordinar i impulsar la lluita del procés cap a la ruptura democràtica; de constituir, en qualitat d'únic òrgan estricte i polític representatiu del Principat, el bloc pactant de negociació amb les altres nacionalitats de l'Estat espanyol, i de preparar el camí cap a la creació del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya.

L'Assemblea de Catalunya, com a articulació de mobilització de masses, és el suport essencial que ha de trobar el Consell de Catalunya, i si bé formalment Consell i Assemblea han de quedar formalment deslligats, van units per uns mateixos objectius de lluita per la ruptura democràtica, complint funcions diferents que es complementen.

Anar avui a la constitució del Consell de Catalunya és una tasca urgent i fonamental, que ha de partir d'un pacte polític que tingui com a base uns punts d'acord mínim sobre l'alternativa de ruptura democràtica i que no podrien ser inferiors als que constitueixen la base d'acord de l'Assemblea de Catalunya.

Cal, doncs, preveure un gran desplegament d'esforços per poder arribar a aquesta unitat. En altres paraules: cal portar a terme, amb responsabilitat i amb visió unitària, un debat polític de clarificació on siguin definits aquests elements essencials que han d'informar la ruptura democràtica."

NDLR de l'AVUI: Des d'aquestes planes felicitem als companys de FNC per aquest número extraordinari, veritable cas únic en la història de la premsa democràtica catalana.

AVANT!

En el passat número de l'AVUI, insereix, en aquesta mateixa secció nota del suplement per a Catalunya de "EL CORREO DEL PUEBLO", l'òrgan central del "Partido del Trabajo de España". Ara tornarem a parlar d'aquesta organització, atès que acaba de llençar al carrer el primer número d'una revista en català: "AVANT!", portantveu del Comitè Nacional de Catalunya del PTE. D'aquesta manera ens fem ressò de l'evolució favorable que darrerament ha sofert aquest grup pel que fa a la qüestió nacional catalana.

D'aquest primer número, datat de 11 de setembre, ens plau reproduir un treball sobre la problemàtica de barris, el qual duu per títol: "INTENT D'ATURAR LA LLUITA" (Associació de Veïns Joan Maragall celebrada). (passa a la p. 18)

L'oposició democràtica

El Reagrupament i les

es de feia un parell de números no parlàvem de l'activitat que desenvolupen les Convergències Socialista i Democràtica i el Reagrupament. Afés que al llarg dels dos últims mesos aquests organismes han dut a terme importants treballs de sensibilització i expansió, hem cregut interessant de fer-nos ressò de la seva situació actual.

CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA - CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA - CONVERGÈNCIA

L'execució i dinamització d'un programa de centre-esquerra com el que intenta la CSC, ha assolit una extensió considerable dins el marc de les diferents capes socials i al llarg i ample de tot Catalunya.

De l'informe del Secretariat de CSC (a "DOCUMENTS DE TREBALL", N° 3, juliol 1975), podem duïrem les següents informacions:

A nivell de l'acció i més concretament de la incidència pública, cal destacar com activitats més rellevants en la línia d'una clara irrupció democràtica, les diverses i importants conferències a Girona, Lleida, Barcelona i Tarraçona, que s'han fet eco dels nostres punts de vista, ampliat pel ressò de la premsa que els ha seguits amb constant atenció".

D'altra banda, la CSC, mitjançant xerrades i d'altres camins, ha arribat també a gent de Reus, Balaguer, Figueres, Ripoll, Terrassa, Vic, Mataró, Premià de Mar, Granollers, Olot, Banyes, Pineda, Tortosa, Torrelló, El Vendrell, Falsat, Sabadell, La Seu d'Urgell, etc., etc.

El document del Secretariat de la CSC acaba informant sobre les noves fórmules d'enquadrament a la Convergència, així com explicant la presència activa dels militants de la CSC en el si de la lluita unitària del nostre poble.

Com a punt final d'aquest resum, voldríem remarcar l'aparició de diversos opuscles, tals com: "DOCUMENTS DE TREBALL" N° 3, "PER UN PROGRAMA ECONOMIC I SOCIAL" i el tercer número de la publicació del GASC Catalunya Democràtica, dedicat íntegrament al problema nacional. (Recordem que el GASC junt amb UDC i independents formen la CSC.)

REAGUPAMENT PEL SOCIALISME DEMOCRÀTIC A CATALUNYA - REAGUPAMENT PEL SOCIALISME DEMOCRÀTIC

L'aparició de l'òrgan polític quinzenal Unitat Socialista, ha fet conèixer el Reagrupament i les seves posicions a tots els sectors de l'oposició democràtica catalana. Així, tot llegint el N° 3, hem après que el Reagrupament ha decidit d'adherir a la "Plataforma de Convergència Democràtica de Espanya". Aquest fet +

li ha valgut les crítiques i decisions crítiques venent de l'alguna de les forces polítiques de les Illes, tot i que el + Reagrupament i justifica clarament l'abast de la seva presència al si d'aquest organisme polític espanyol, com veurem més endavant.

Senons sembla, el Reagrupament està elaborant un important document polític, que + molt aviat (amb només, d'altra banda, en el N° 4 d'Unitat Socialista hi fa saber la seva opinió pel que fa a la Convergència Democràtica i a la C. Socialista. (En un altre apartat d'aquest article reproduïm les propostes i opinions del Reagrupament sobre aquest punt.)

CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA - CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA - CONVERGÈNCIA

Senons últimes notícies, és un fet que + el Moviment Socialista de Catalunya -un dels principals impulsors de la CSC- deixa d'actuar sota aquest nom per a fer-ho exclusivament sota el de Convergència Socialista de Catalunya.

Pel que fa a l'actuació de la CSC al llarg d'aquests últims mesos, sabem que ha estat notòria la seva presència a l'"Escola d'Estiu Rosa Sensat", a la "Universitat Catalana d'Estiu de Prada", així com a diversos barris, a comarques i al si del moviment obrer. Tot sembla indicar que, paral·lelament al procés de consolidació d'aquest front socialista, l'expansió de la CSC als àmbits de la vida político-social catalana.

En el camp de propaganda escrita, la CSC ha publicat interessants opuscles. A remarcar el segon número de la sèrie "DOCUMENTS", dedicat a l'actual situació del socialisme a l'Estat espanyol, mitjançant la reproducció de les declaracions programàtiques de tots els grups socialistes d'aquesta ideologia. D'altres opuscles són: els dos primers números de "DIÀLOGS DE FORMA", el primer dedicat a l'Autogestió i el segon a línies sindicals. D'altra banda, ha sortit el N° 3 de la seva publicació Correspondència Socialista, en el qual hi trobem un "Projecte de Manifest-Programa".

EL REAGUPAMENT I LES DUES CONVERGÈNCIES + EXPOSEN LHIJS POSTURES ENTRE ELLS MATEIXOS I LA SEVA PRENSA DE DIBUIX.

Després d'un període de evident enquadrament i consolidació, tant les Convergències com el Reagrupament, han passat a fer una anàlisi seriosa de la problemàtica general del país i de la ingerència que poden tenir les seves respectives forces en el futur polític del país. Així veiem que Convergència Socialista en el seu número + "Correspondència Socialista n°2", referint-se al Reagrupament pel Socialisme Democràtic a Catalunya, diu: "Conseqüentment i tenint en compte la darrera consideració, la primera cosa que podem dir és que la diferència entre els plantejaments de la Socialdemocràcia a Catalunya (Reagrupament) i els de la Convergència Socialista, no és + en aquests moments un problema de programa. En aquests moments ni la Convergència ni el Reagrupament no són partits ni ténen, + com a conseqüència un programa elaborat de les reformes o de les transformacions socialistes. Deixen aquest tema per a una profunda discussió en la que, tantmateix, hem de tenir presents les propostes dels companys pel Reagrupament.

El problema es centra actualment en la divergència, quant als següents punts:

- La valoració de l'Assemblea de Catalunya i els sectors populars i democràtics, + com a instància unitària en la lluita per les llibertats polítiques i en el procés de ruptura democràtica, fase actual d'allò que pot arribar a ser en el seu moment una política d'unitat popular.

- L'absència dels companys del Reagrupament de l'Assemblea de Catalunya és una diferència estratègica fonamental.

- Així mateix la valoració que la Convergència Socialista fa de Comissions Obreres com a embrió d'un futur sindicat de classe i la voluntat d'impulsar un procés d'unificació amb d'altres forces sindicals.

En els plantejaments del Reagrupament no apareix aquesta inspiració a la unitat sindical, i l'absència de Comissions Obreres sembla confirmar, en la pràctica, un plantejament conscient de pluralisme sindical.

L'adscripció de la Convergència al marxisme com a mètode idoni d'anàlisi de la realitat, és a dir, la visió científica de la història i de la societat basada en la lluita de classes, perfectament compatible

NO ESPEREU AL CAIR!! Escriviu a Edicions Catalanes de París: 18 rue Joffé-Duval, 75015 París.

L'oposició democràtica

Convergències es consoliden

amb el respecte a la consciència personal i a la filosofia de cada socialista.

Creiem que el Reagrupament, en no adscriure's explícitament al marxisme, buida la llista socialista de continguts ideològics fonamentals".

Cal dir (nota AVUI) que el Reagrupament + pel Socialisme Democràtic ja pertany oficialment a l'Assemblea de Catalunya, desapareixent doncs una part important dels arguments que exposa "Correspondència Socialista".

A continuació i per la seva importància + voldríem parlar del Portaveu "Unitat Socialista" del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, que en el seu número data + 1 de setembre, fa una anàlisi de la seva postura vers la Convergència Socialista i la + Convergència Democràtica de Catalunya.

En primer lloc, vers la Convergència Socialista, diu: "La nostra posició, era i és concreta; el nostre partit socialista serà + com ho són tots els d'Europa, fruit de les + exposicions polítiques i socials del nostre poble i no pas d'unes rígides inscripcions ideològiques, que al nostre entendre han de neixer del diàleg i han de respectar la pluralitat real que existeix en els treballs + dors. A Europa aquests partits socialistes + són avui capaços de fer conviure al seu si, tendències diverses, socialdemòcrates junt + amb altres marxistes i autogestionàries. (...) Les diferències de la Convergència Socialista amb el Reagrupament, aquesta vegada són + manifestades més seriosament i aquests companys les centren en la no acceptació d'una + plataforma sindical (que és també la del PCE, les CC.OO.) com a única alternativa per aconseguir la unitat sindical. Nosaltres, en efecte, que som partidaris de la unitat sindical, la volem democràtica i independent dels partits i de l'Estat. (...) No hi ha cap experiència sindicalista d'influència comunista, a tot el món, que respecti aquestes dues exigències, i és per això mateix que el nostre enfocament sindical refusa la plataforma comunista al costat dels altres corrents + sindicals, tan cenetistes com ugetistes, com + cristians.

Més encara, Creiem que la unitat sindical + haurà de ser lliurement pactada pels distints corrents que representen el moviment obrer. Qualsevol intent de fer "intersindicals" des de dalt, a la portuguesa, tindria les conseqüències nefastes que aquestes experiències "unitàries" acosumen a tenir i que han tingut al país veí: accentuar el divisionisme. El + patrimoni de la O.S., que és dels treballadors pot ésser una aportació al procés unitari; de

cap manera no pot substituir-lo. En conclusió: volem la unitat, però només hi haurà unitat + sindical si es respecten aquests corrents i ells decideixen unir-se. Els comunistes poden ésser-hi també si ho volen, però de cap manera poden monopolitzar la unitat, ni segrestar-la al seu servei. I això que diem + per la unitat sindical val per totes les plataformes unitàries: durant l'any transcorregut la cosa ha quedat clara i ens plau + que els companys de la Convergència Socialista, ens ajudessin a clarificar-ho encara més. Pel que fa a "l'adscripció al marxisme" si + això vol dir caure en l'escolàstica dogmàtica i eixorca digue dels debats de l'edat mitjana, es ben segur que no en volem. Marx, abans de morir digué que no era marxista. I + Rosa Luxemburg recordava a Lenin i a Trotsky que aquesta doctrina no era feta per "idolatriar-la" sino per fer-la viure amb els problemes del seu temps i adaptar-la a la realitat quan aquesta deia altra cosa que les previsions dels seus fundadors. Avui, que el + pla teòric hi ha marxismes tant diferents + com el d'Althusser, o el de Lucaks, el de Gramsci, o el soporífic dels teòrics soviètics aquesta "adscripció" no vol dir res. Però + per si volgués dir quelcom, repetirem que + els que dintre el Reagrupament creiem en el valor del mètode marxista per entendre i ajudar el desenvolupament històric som els primers en refusar el monopolisme ideològic i + filosòfic, convençuts a més que, en nom de + l'anàlisi marxista (a Catalunya sobretot) + s'ha estat sovint incapaç d'entendre mínims plantejaments de les qüestions nacionals."

En el mateix article i en el mateix número d'Unitat Socialista hi ha també la postura + del Reagrupament vers la Convergència Democràtica de Catalunya, que diu: "Hem dialogat amb la Convergència Democràtica, però hem tractat amb aquests companys sobretot problemes d'ordre polític i tàctic. No ens hem plantejat clarament l'opció socialista que ara anima també a la Convergència Democràtica o almenys a part d'aquesta. Creiem que avui + convé fer-ho puig que aquesta opció, que només s'apuntava en els primers documents, sembla ara definir-se en els Documents actuals de Convergència Democràtica de Catalunya. + (Document de Treball nº3). S'hi deu la voluntat de construir una societat no totalitària, d'anar a la transformació socialitzadora de les estructures al mateix temps que es defineix la C.D.C. com a integrant dels corrents que recullen plenament i totalment el + panorama polític d'un moviment de centre-esquerra desde la Democràcia Cristiana als so-

cialdemòcrates.

(...) També hi ha al·lusions concretes al Reagrupament de l'òrgan del Grup al Servei de + Catalunya, GASC (nº 2 de Catalunya Democràtica) el qual forma part de la Convergència Democràtica i que reitera la necessitat de coincidir plegats en un mateix moviment "El Reagrupament", tots els grups que ara estan a la C.D. i d'altres que han d'anar venint.

"Si no preciséssim la nostra resposta amb la mateixa claretat que hem fet abans, la + nostra actitud, ultra ésser grollera i immrescudada, constituiria ja una presa de posició. Seria un refús, però ple de confusió.

I voldríem al tractar aquest tema, no cedir a cap d'aquests dos errors. Convé primerament que la presència a la C.D. d'una organització política de tradició i de prestigi, nacional i també peninsular, religada concretament a les organitzacions democràtiques cristianes de la resta d'Espanya, havi de + fer decantar qualsevol apreciació vers l'adscripció dels altres grups o sectors que s'incorporaven a la "Convergència" (gairabé sempre, sinó totalment, d'un mateix origen confessional), a la mateixa tendència internacional que ja reconeixia a Unió Democràtica de Catalunya com una de les seves afiliades, es a dir a la Democràcia Cristiana europea.

Unió Democràtica de Catalunya, tant per la seva història com per les seves posicions actuals és, sens dubte, una organització democràtica cristiana d'esquerra, que de sempre + s'ha diferenciat de les seves homòlogues espanyoles o alemanyes, austríaques o italianes... Però no és una organització socialista encara que en el seu programa hi figurés + propiciar empreses auto-gestionades. Això no vol dir que U.D.C. no pugui canviar, si ho + creu convenient i fonde's en una organització socialista democràtica. Som dels que + creiem que no hi ha "marques registrades" o exclusives del socialisme. Però si que és evident que quan aquestes coses ocorren, convé saber-les i dir-les clarament. La salut + política del nostre poble, que és quelcom + que ens interessa a tots, socialistes o democràtics-cristians, reclama abans que res definicions clares, allunyament de la confusió, + perfils definits dels grups polítics i socials. Aquestes definicions s'obtenen mercès als punts de referència que enmig de grandidosos dificultats i al llarg de quaranta anys de dictadura han anat configurant i mantenint homes i grups i han permès de situar-los o + bertament quan ha estat possible en el context europeu i internacional. En aquest + tit un dels merits de la conferència del +

ICESO, ha estat de clarificar aquests punts de referència i fer de Catalunya, -oberta- ment-, el que és realment: un noble que no és "diferent" de la resta d'Europa. En aquest terreny convé dir precisament que les reconeixences internacionals que han aconseguit, després de tants esforços, els democrata-cristians catalans i els bascos, -i que els socialistes per distintes raons, no heu aconseguit encara-, és quelcom que, per força ha de contribuir a fer reflexionar els que, essent-hi, haurien de deixar a altres aquest camp internacional on han esmercat tant treball. Que el fet és important ho prova la recent creació d'un partit liberal català -"Esquerra Democràtica"- nascut en gran part de l'esforç per ocupar orgànicament un lloc en la Internacional Liberal. No oblidem tampoc que al Consell d'Europa, on volem anar tots plegats (i al Parlament Europeu que -en principi-, s'eligirà per sufragi universal d'aquí a dos anys) els diputats es distribueixen per grans agrupaments polítics (socialistes, democristians, liberals, comunistes) i no pas segons els Estats d'origen, malgrat l'esforç, ja ultrapassat, del general De Gaulle. Acabem aquesta nota convençuts de no haver esgotat ni molt menys la qüestió. La referència a la GASC a una entesa orgànica de la C.D. i el Reagrupament, mereix també una resposta clara, encara que sigui curta. En el pla polític és indubtable -i els nostres companys ho saben bé- que les coincidències entre nosaltres han estat i són importants. Al nostre entendre els resultats són positius i els contactes sovintejats -que havíem proposar d'institucionalitzar- han contribuït a clarificar la política catalana, a donar-li un nou dinamisme i més amplies dimensions. I això s'hauria de millorar.

Ara bé, les afirmacions doctrinals de caire socialista -que actualment es fan a l'interior de "Convergència Democràtica", són un element nou i important d'aquest procés de reestructuració que pot prendre noves dimensions. Però és evident per nosaltres que es tracta d'un procés, viu, obert, permanent, que necessita diàleg, claretat i -en tota mesura del possible- publicitat. No tenim cap dubte d'interferir en les qüestions de la "Convergència", però després de la crida dels companys aludits ens pertoca de dir que després de considerar el procés ja clos, tancat i afirmar que ja es recullen "Plenament i totalment" determinats corrents polítics (els del socialisme democràtic almenys) no és una bona manera d'anar endavant en el procés de refosa orgànica, sobretot perquè és una il·lusió i un error. I amb errors i amb il·lusions, per ben intencionats que siguin, no es va enlloc."

A continuació i de Documents de Treball nº 3 de la C.C., pàg. 4, apartat 20n. "Consolidació de la Convergència Democràtica" reproduïm: "I per això un punt important d'aquest informe del Comitè polític ha de ser el de destacar la progressiva consolidació de Convergència Democràtica, no ja en la seva presència en la vida política del país, sinó de manera fonamental, en la seva pròpia definició i coherència. Nascuda sobre la base d'un important esforç aglutinador de forces i de sectors diversos la base ha anat convergint en una actuació sense cap mena de dificultats en la cohesió; avui Convergència Democràtica va esdevenint un partit polític que es defineix en funció de la integral de corrents que la componen i que, d'altra banda, recullen plenament i totalment el panorama polític d'un moviment de centre esquerra, desde

la democràcia cristiana al socialisme democràtic.

En aquest sentit, Convergència Democràtica, reitera la seva voluntat de mantenir amb les organitzacions polítiques més properes les relacions travades que donin més força a la definició d'una alternativa democràtica de centre-esquerra. Però, alhora, reivindica que no existeix cap parcel·la ideològica d'aquesta alternativa que no sigui ja present en la nostra organització; concretament Convergència Democràtica compta amb la presència i participació de sectors socialistes i del món obrer i popular, completant així, almenys en el terreny ideològic els corrents que han de vertebrar en el seu programa polític.

Això no vol dir que Convergència Democràtica no accepti de discutir i de debatre amb plaer amb altres forces i sectors, quines són les estratègies més vàlides per tal d'aprofundir en una política democràtica per la consecució d'una societat igualitària. Però aquest debat es farà, i només així comença a ser vàlid partint de la pròpia capacitat d'insistent en la nostra organització i en el nostre programa de les conclusions d'aquest debat. La voluntat d'ampliar es transforma ara en voluntat d'incorporació de militants en una estructura democràtica oberta; hem d'anar guanyant definició, però els corrents de pensament que han de participar en aquesta definició ja són a Convergència Democràtica.

L'equip AVUI, conscient de la importància que pel futur polític del nostre poble tenen els actuals processos del Reagrupament i Convergència ha volgut aportar aquest informe com a ajuda a la planificació i a la transformació molt necessària en el món polític català.

ve de la p. 15, "PRENSA DEMOCRÀTICA".

L'11 d'agost el Governador Civil va clausurar l'Associació de Veïns Joan Marçall a causa d'unes enquestes que la veïlia laboral feia sobre les eleccions a U. I. T. entre treballadors i petits comerciants del barri.

Des de fa uns anys a tots els barris i pobles de Barcelona s'han creat A. de V. que intenten resoldre tots els problemes que aquests tenen. Davant d'un Ajuntament que encobreix els grans negocis d'especuladors i immobiliàries, han estat l'únic lloc on els veïns han trobat mitjans per a defensar els seus interessos.

El gran suport que tenen per part dels veïns, l'extensió que ha pres aquest moviment han hagut de reconèixer-lo fins i tot les autoritats feixistes, havent-se convertit en l'element representatiu dels veïns davant l'Administració.

Però la dictadura no pot permetre l'existència d'un organisme que defensi els

nostres interessos i, com no s'atreveix a tancar totes les associacions, els posa tota mena d'impediments. Així, el Governador Civil Partida Vella, que se les dona de democràtica, posa la prohibició de tractar qüestions sindicals i polítiques per crear una associació.

Que no és posar-se en política lluitar per una millora sanitària? contra les expropiacions? recollir diners pels acomiadats, com el cas de l'Associació La Pau que fou suspesa 3 mesos per demanar-ne pels obrers de la SEAT?

D'un organisme nostre, en volen fer una cosa inútil, reduint-li cada cop més el seu marc legal d'actuació.

Men de demostrar que esten decidits a mantenir el que tenim i que volem més, que estem cansats d'un règim antipopular i disposats a lluitar fins aconseguir poder solucionar els nostres problemes, els dels nostres barris, amb uns ajuntaments representatius, dins un Estat que sigui nostre (...)"

UAB

Biblioteca de Comunicació i Informació General
CEDOC

País valencià

Un cop tancat aquest número, encara no rebut la col·laboració dels companys de la redacció valenciana de l'AVUI. Es per això

que la secció PV només compta amb aquest document d'importància capital. Pel que fa a d'altres informacions sobre fets ocorreguts

al País Valencià, hem optat per no parlar-ne fins el proper número atès que la Redacció valenciana ho farà més directament.

AL POBLE DEL PAÍS VALENCIÀ

Les forces polítiques sotasignants, que reconeixen la realitat unitària del País Valencià i l'opressió nacional que pateix, i que lluiten per l'acabament de la Dictadura, hem decidit de constituir el CONSELL DEMOCRÀTIC DEL PAÍS VALENCIÀ, com a plataforma unitària de forces democràtiques, la funció del qual és de dir i gir i coordinar les lluites del nostre poble per a fer possible el trencament democràtic al País Valencià. Entenem per trencament democràtic la immediata consecució i el manteniment de:

1. Les llibertats democràtiques (llibertat de partits democràtics; seu organització pròpia; llibertats d'expressió, de reunió i d'associació; dret de vaga i de manifestació; sufragi universal per als majors de 18 anys).
2. L'amnistia per als presos polítics i sindicals i el retorn dels exiliats.
3. La supressió de l'aparell de repressió feixista (legislacions i tribunals especials; antecedents i fitxers polítics; BPS i d'altres forces repressives).
4. L'oficialitat de les llengües catalana, de la qual el valencià és una variant, i castellana.
5. L'establiment d'un Estatut Provisional d'Autonomia, amb els necessaris organismes d'autogovern, com a requisit per al lliure exercici del dret d'autodeterminació.
6. El control obrer del patrimoni de la CNS.

El CONSELL no postularà la violència gratuïta i procurarà que el trencament democràtic es produeixca amb les menors tensions possibles. Aquest trencament democràtic es farà conjuntament amb la resta dels pobles de l'Estat Espanyol. S'iniciarà aleshores un període constituent en el que es definirà l'Estatut d'Autonomia i la forma política de l'Estat Espanyol.

El CONSELL impulsarà el seu programa en els organismes unitaris comarcals, de barris i sectorials i s'esforçarà per donar alternatives polítiques i solucions concretes als problemes que hi

existeixin. Així mateix, El CONSELL elaborarà un programa de transformacions econòmiques i socials que garantiran la consolidació del procés democràtic, mitjançant la destrucció de les bases materials en que es recolga el feixisme (nacionalització dels monopòlis i indústries bàsiques d'interès nacional, reforma agrària, revisió dels acords internacionals signats per l'Estat feixista, en senyament i ple desenvolupament culturals arrelats a la realitat del país, ...). El marc jurídic-polític inicial d'aquest procés democràtic vindrà donat per l'Estatut Provisional d'Autonomia, la redacció i popularització del qual seran tasques assumides pel CONSELL.

En fer públic aquest acord, el CONSELL manifesta la seua voluntat unitària en la lluita pel trencament democràtic, declara el seu propòsit d'aconseguir la unitat de totes les forces democràtiques valencianes i resta obert a la participació de totes elles. Igualment, en tant que plataforma unitària independent de qualsevol altra, es proposa de mantindre relacions i de col·laborar amb la resta de plataformes unitàries existents a l'Estat espanyol.

Finalment, el CONSELL DEMOCRÀTIC DEL PAÍS VALENCIÀ vol manifestar el seu ferm compromís de lluita contra el feixisme, per la conquesta de la democràcia i, en definitiva, per l'alliberament del nostre poble.

MOVIMENT COMUNISTA D'ESPAÑA (MCE)

PARTIT CARLÍ (PCV)

PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAÏSOS CATALANS (PSAN)

PARTIT SOCIALISTA DEL PAÍS VALENCIÀ (PSPV)

SOCIALISTES VALENCIANS INDEPENDENTS (SVI)

UNITAT DEMOCRÀTICA DEL PAÍS VALENCIÀ (UDPV)

UNITAT SINDICAL OBRERA (USO)

País Valencià, 11 d'agost de 1975

pressió - repressió - repressió - repressió
- repressió - repressió - repressió - repr

En l'apartat "INFORMACIÓ GENERAL" d'aquest mateix número, hem inclòs una "Crònica del mes d'agost", en la qual també ens hem fet ressò d'alguns fets esdevinguts al País Valencià.

Ara ens volem referir a la repressió ha guda darrerament a València. A mitjans d'aquest mes, al TOP de Madrid, foren sentenciats a penes oscil·lants entre 4 mesos i 1 any, a 8 joves valencians, acusats d'"associació il·lícita" a les "Juventudes Comunistas". Es dona el cas que cinc d'ells són menors d'edat, detall ben significatiu.

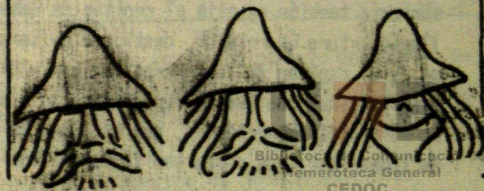
D'altra banda, el text de la sentència + diu, entre d'altres coses, que "ninguno de ellos alcanzó jerarquía superior a la de + simple afiliado"...

detenció de 40 suposats militants del FRAP.

En la tercera desena de setembre, la policia féu publicar a la premsa legal una nota segons la qual havien estat detingudes + més de cinquanta persones acusades de pertànyer al FRAP (40 valencians) i al FAC (12 + ciutadans de Sabadell).

Aquesta detenció en massa segueix el mateix patró que les hagudes darrerament, fins i tot abans d'ésser dictada la "Ley Antiterrorista".

Llegiu, discutiu i feu córrer premsa clandestina catalana. Estereu molt més informats.

Biblioteca General CEDOC

DOCUMENTS SOBRE ELS MILITARS

Un dels fets que més commoció han produït aquest estiu, ha estat la detenció de nou militars espanyols a Madrid. En aquesta ocasió, la premsa internacional ha donat força relleu a l'esdeveniment, tot remarcant que ha estat posat en qüestió el monolitisme d'un dels pilars del Règim: l'exèrcit.

Corre el rumor, d'altra banda, que aquestes detencions no tenen connexió amb les efectuades uns mesos abans a Barcelona, és a dir quan l'afer dels oficials Busquets i Júlvez.

Com era de suposar, aquests arrestacions han donat lloc a que els militars implicats en l'afer -de 300 a 500 segons fonts estrangeres- publiquessin fulls explicatius. N'hem aconseguit un parell, els quals transcribim íntegrament a continuació, atesa la importància dels fets.

El primer duu per títol

"ULTIMAS NOTICIAS SOBRE LOS MILITARES DETENIDOS:

De los diez militares detenidos, se encuentran detenidos solamente nueve, ya que el capitán de aviación, piloto de reactores, (espai en blanc) Domínguez, se encontraba cuando lo fueron a detener en el extranjero y aun no ha regresado a España. Cuando se incorpore a su destino, será igualmente detenido. En cuanto a las investigaciones en otras regiones militares, pese a que en estas informativas proporcionadas por el Servicio de Información Militar (2ª sección bis) se reconoce la existencia de la Unión Militar Democrática (UMD), no han habido más detenciones por el momento. De la guarnición de Barcelona han sido llamados a declarar al Juzgado Militar Especial de Madrid, el comandante de Artillería Enrique López-Amor, el capitán de Infantería Juan Diego destinado en la IMEC y el capitán de Caballería Julián Delgado destinado en la Policía Armada. El comandante López-Amor ha sido destinado a Tenerife por "conveniencias del servicio" y el capitán Delgado ha causado baja en la Policía Armada por la misma razón, pese a llevar unos diez años mandando el escuadrón a caballo de Barcelona y ser uno de los oficiales más distinguidos y condecorados, destinado en estas Unidades. Por otra parte, en el auto de procesamiento también se citó al capitán de Caballería Arturo Guarriarán, destinado en Girona, y al capitán de Ingenieros García-Valdivia, destinado en Cádiz. Finalmente, lo mismo el capitán Guarriarán, que el comandante López-Amor, que otros capitanes de Inge-

nieros del Regimiento de Ingenieros de Barcelona, y más especialmente los capitanes Perinat y Delas han sido reiteradamente seguidos por la Policía que en algunos casos ha llegado a seguir hasta a sus propias esposas. Por último, el comandante Guillermo Reilein, de Artillería, con destino en Barcelona y hermano de uno de los capitanes detenidos en Madrid, tuvo que soportar recientemente el registro de su coche particular. A todos estos hechos queremos añadir la supresión de una vacante de Estado Mayor en la Capitanía General de Barcelona, porque la habría de ocupar el muy prestigioso y popular comandante López de Sepúlveda y el arresto de 15 días en la sala de Banderas impuesto al comandante de Estado Mayor Ricardo Ramos, por haberse enfrentado al general Molini que profirió públicamente frases injuriosas contra los diez compañeros detenidos (hecho que por otra parte es ya la segunda vez que ocurre ya que el capitán Manuel Salas fue hace unos meses obligado a pedir destino por análogo hecho y a raíz de la injusta detención del capitán de ingenieros Bernardo Vidal, que después de estar varios días detenido fue enviado al Sahara, también por "conveniencias del servicio".

Queremos también informaros que el trato "correcto" dado a los compañeros detenidos, no ha sido tal. La esposa del comandante Otero, por las elevadas horas de la noche en que se produjo la detención, no había tenido tiempo de vestirse cuando llegaron los policías y se la obligó a vestirse con la puerta abierta a fin de que se pudiese verla. La mujer del capitán García Márquez, en el momento de la detención sufrió un ataque de nervios y crisis nerviosa y al intentar ir a vomitar al cuarto de baño, se lo prohibió un guardia civil, teniendo que hacerlo en el salón delante de todos. A los vecinos del capitán Fernández Lago la policía, para justificar el escandaloso e innecesario despliegue de medios, les dijo que iban a detener a un "criminal muy peligroso", etc. Añadamos que además se ha desarrollado una campaña de difamación contra todos estos patriotas que lo único que intentan es devolver a España la Libertad y al Ejército el Honor, intentando ensuciar sus vidas privadas por medio de viles y canallasas calumnias que sólo ensucian las bocas de los que las vierten, los cuales se esconden para propagarlas desde el anonimato.

¿Hasta cuándo tendremos que soportar tanta indignidad, tanto cinismo y tanta corrup-

ción?

Compañeros, por nuestra amada España y por nuestro sacrosanto Ejército, debemos ir pensando que eso debe acabar. Que no tenemos porque soportar el yugo de un régimen corrompido y tiránico, al que el pueblo ya hace años detesta y que se está ensañando con los más sanos y brillantes oficiales del Ejército. Nuestra paciencia se está acabando ya.

VIVA ESPAÑA!

VIVA EL EJERCITO!

VIVA EL PUEBLO!

Agosto de 1975."

o o o

L'altre document, també datat del mes d'agost, està redactat en forma de carta:

"Querido amigo y compañero:

Tras la detención de los nueve oficiales el día 29 de julio, han sido leídas en las Unidades dos notas informativas dando cuenta de los motivos y circunstancia del arresto.

Se deduce de ellas que se trata de un problema limitado, una cuestión localizada y sin posible proyección de futuro. Para tranquilidad de todos, se hace hincapié en la corrección con que se han llevado las detenciones, así como del buen trato dado a nuestros compañeros.

Esta vez todo había sido perfectamente planificado y preparado, hasta el detalle de leer la primera nota informativa en todas las guarniciones al día siguiente de la detención.

Sin embargo, los métodos no han cambiado más que superficialmente. Repitiendo la historia de Vidal, Busquets y Júlvez, las notas informativas los declaran culpables antes de ser juzgados, hasta se habla de una organización que quizás no existe más que en las mentes de los servicios de información. La intención es clara, predisponer a los compañeros en su contra antes del Consejo de Guerra. Y esto, al igual que en los casos anteriores, con una falta de responsabilidad indignante por los graves perjuicios profesionales y morales que se les causaría si posteriormente no se demuestra su culpabilidad. El autoritarismo por parte del mando, nuestra indefensión y la falta de respeto a nuestra dignidad han sido idénticas.

La información extranjera da cuenta del arresto de un comandante, al salir en defensa de los compañeros detenidos por el general que presidía la reunión. Los motivos del comandante eran los ya indicados: no se puede afirmar la culpabilidad de nadie, sin

espanya

detinguts

la declaración del Consejo oportuno. Asom-
bra como una clase militar tan escasa de es-
crúpulos (salvo excepciones), como nuestras
más altas jerarquías, a la cual se silencia
con puestos en los Consejos de Administra-
ción de empresas del INI, a la que se pre-
mia con vacantes innecesarias su fidelidad,
ya que no su eficiencia, pueda arrogarse la
autoridad para sancionar con el arresto la
más leve muestra de compañerismo.

Estos intentos de la propaganda oficial,
no pueden ocultar lo profundo, amplio y ge-
neralizado del problema. No es ni una "mino-
ría problema", ni es un "problema reciente",
ni puede ser un "inconsecuente problema".
Está en el ánimo de todos la profunda divi-
sión del Ejército. De una parte los profe-
sionales que respaldan la ineficacia, moli-
cie, falta de responsabilidad y prestigio +
de un Ejército dedicado a tareas que no le
incumben y para las cuales no está prepara-
do, que ha olvidado su auténtica misión, des-
gastándose inútilmente en la aplicación de
la justicia civil. Por lo que por una parte
es impopular (considerándosele el último me-
dio de represión) y por otra ha llegado a +
una tal ineficacia que una nación subdesa-
rrollada como Marruecos se permite jugar ++
contra nosotros. Oficiales que desde que sa-
lieron de la Academia han sido engañados ++
permanentemente con palabras vacías y fal-
sas promesas, oficiales que a pesar de la +
falta de medios, de la escasez de gasolina,
del pase de pernocta o del de mediódía, etc,
de la falta de preparación y responsabili-
dad de muchos de sus jefes, mantienen una +
ética profesional, desean un Ejército opera-
tivo y querido por el pueblo y que, trascen-
diendo su problemática profesional, confían
en otro sistema político ya que el actual +
Régimen no ha hecho más que engañarles, exi-
giéndoles a cambio lo mejor de su vida, de-
sean estar al servicio de una auténtica na-
ción democrática y justa para todos y consi-
deran como suprema norma de fidelidad la ++
honradez profesional y humana.

De otros, los corrompidos de una u otra +
forma, los implicados en el caduco sistema
político imperante, radicalmente fieles al
mismo por lo innecesario de su situación o +
por sus privilegios de uno u otro tipo, fal-
tos de preparación para los cargos que ocu-
pan, irresponsables ante sus subordinados +
que no les importan lo más mínimo, con tal-
de quedar bien ante sus superiores, servido-
res de una minoría monopolizadora del poder,
aterrados ante la posible entrada de aire +
fresco y renovador.

Esta es la única realidad. El Ejército +

declaració de Plataforma...

Al seu dia reproduïm els punts de la
"Junta Democràtica de España". En aquesta
ocasió farem el mateix amb la "PLATAFORMA
DE CONVERGENCIA DEMOCRÀTICA", la segona
instància unitària espanyola, creada fa +
pocs mesos. Del seu manifest extraïem:

"1. Las organizaciones políticas y sindi-
cales abajo firmantes forman una Pla-
taforma de Convergencia Democrática abier-
ta a todos los partidos y organizaciones
de carácter democrático de los diversos +
pueblos del Estado español, sin exclusión
alguna, que se compromete al restablecimi-
ento y consolidación de la soberanía popu-
lar mediante la indispensable ruptura con
el régimen actual y la apertura de un pro-
ceso constituyente.

2. La Plataforma de Convergencia Demo-
crática se compromete a luchar por:
- el establecimiento y organización de un
régimen democrático y pluralista con es-
tructura federal del Estado.
- la inmediata liberación de presos polí-
ticos y sindicales y el retorno de exi-
liados.
- la libertad de asociación sindical y el
derecho de huelga.
- las libertades de expresión, asociación,
reunión y manifestación y demás dere-
chos reconocidos en los textos de orga-
nismos internacionales.
- la supresión de los Tribunales especia-
les y de todos aquellos organismos y me-
dios de carácter represivo incompati-
bles con una sociedad democrática.

3. La forma de gobierno debe quedar suje-
ta a la decisión de la voluntad popu-
lar expresada en elecciones.

4. La Plataforma de Convergencia Democrá-
tica propugna que a través de la vo-
luntad popular, se adopten con urgencia me-
didas de cambio de estructuras socio-econó-
micas y culturales, a fin de lograr una me-
jora de las condiciones de vida y de traba-
jo del pueblo y constituir una sociedad ++
progresiva y justa.

5. La Plataforma de Convergencia Democrá-
tica consciente de la existencia de +
nationalidades y regiones con personalidad

étnica, histórica o cultural propia en +
el seno del Estado español, reconoce el +
derecho de autodeterminación de las mis-
mas y la formación de órganos de autogo-
bierno en las nacionalidades del Estado +
desde el momento de la ruptura democráti-
ca y propugna una estructura federal en +
la Constitución del Estado español.

6. La Plataforma de Convergencia Demo-
crática propugna el respeto de los +
compromisos internacionales siempre que +
no hipotequen la independencia nacional.

La Plataforma de Convergencia Democrá-
tica, ante la situación actual de la Opo-
sición al Régimen, adopta sin reservas una
postura unitaria y considera necesario
desplegar los mayores esfuerzos para la +
formación de un único organismo en el que
se integren y fundan los ya existentes co-
mo todos los partidos, movimientos y
organizaciones sindicales democráticos ++
que lo deseen.

La Plataforma de Convergencia Democrá-
tica reitera su decisión de impulsar la +
movilización popular que permita frente a
la opresión, un régimen de Justicia y Li-
bertad."

Signen aquests punts:
CONSEJO CONSULTIVO VASCO (Partido Naciona-
lista Vasco, Acción Vasco, Comité Central
Socialista de Euzkadi, UBI de Euzkadi, ++
SIT de Euzkadi i Solidaridad de Trabajado-
res Vascos) - FUERZAS DEMOCRÁTICAS - OR-
GANIZACIÓN REVOLUCIONARIA DE TRABAJADORES
- PARTIDO CARLISTA - PARTIDO GALEGO SO-
CIAL DEMOCRATA - PARTIDO SOCIALISTA OBRERO
ESPAÑOL - REGRUPAMENT SOCIALISTA I DE-
MOCRÀTIC DE CATALUNYA (Esquerra Republica-
na de Catalunya, moviment Socialista de +
Catalunya, Socialistes Demòcrates Cata-
lans i Bloc Popular de Lleida) - UNIO DE-
MOCRÀTICA DEL PAÍS VALENCIÀ - UBI - UNION
SOCIAL DEMOCRATA ESPAÑOLA.

sobre la participació del Reagrupament So-
cialista i Democràtic de Catalunya

En el número de 1ª "AVUI" datat del mes
(a la p. 12)

no es un bloque monolítico tal como el se-
gundo grupo, en beneficio de sus intereses,
pretende hacer creer al pueblo. El Ejército
está dividido y esto está en la conciencia
de todos desde hace mucho tiempo.

Cada vez menos será ya posible el seguir-
jugando a dos barajas. Piensa y decide en ++
qué grupo estás.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Un grupo de Jefes y Oficiales."

LES TERCERES VIES A EUROPA

*Anton Cañellas / Josep Solé Barberà
Josep Pallach / Joan Reventós
Ramon Trias Fargas / Jordi Pujol*

nova terra
**NOVES
ACTITUDS**

A finals de la primera quinzena de setembre ha estat segrestat el llibre "LES TERCERES VIES A EUROPA", publicat per Ed. Nova Terra, a la seva col·lecció "Actituds Noves". Es donà el cas que la dita obra havia estat posada a la venda uns quants dies abans, per la qual cosa la policia no pogué recollir l'edició completa.

Com es recordarà, l'ICESB de Barcelona organitzà una sèrie de conferències, sota el títol de "Les Terceres Vies a Europa", en les quals destacats líders i cívics de tots els horitzons polítics catalans -excepte la feta del nacionalisme independentista-, exposaren el seu pensament. D'altra banda, en el passat número de l'"AVUI" ens vam fer ressò de l'acte final del dit cicle, tot reproduint la Declaració Conjunta dels conferenciants, atesa la importància de la mateixa.

Doncs bé, en aquest volum s'hi insereixen únicament els textos de les dissertacions, cosa ja de per si mateixa prou interessant. En llegir les seves planes, prenem contacte amb el pensament de Anton Cañellas (democrata-cristià), Josep Solé Barberà (un dels fundadors del PSUC), Josep Pallach (social-demòcrata), Joan Reventós (socialista), Ramon Trias Fargas (liberal) i Jordi Pujol (centre-esquerra).

Aquest llibre és d'interès tant pels qui assistiren com pels qui no ho van fer, a la tanda de conferències de l'ICESB, ja que una lectura aprofundida de cada capítol ens permet de copsar millor l'abast de cada una de les intervencions.

Un llibre a llegir i a comentar.

(De la Declaració final, ens plau tornar a reproduir les línies mestres de cada punt:

1. Considerem que ha de superar-se definitiva i totalment la divisió entre vencedors i vençuts.
2. Denanem amb urgència el reconeixement dels drets i llibertats fonamentals.
3. Propugnem una societat democràtica, basada en la plena participació del poble.
4. Creiem que el canvi pacífic del sistema ha de fer-se per convocatòria d'unes Corts Constituents.
5. Denanem per a l'àmbit català un òrgan específic d'autogovern i control del procés de democratització, intermat per representants dels partits polítics catalans.)

AVUI

SERVEI D'INFORMACIÓ

CATABÀ

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

S.I.C.